

"Seek Truth wherever you can find it," But, "Make your voice and stick to it till you reach the End."

"Hitch your Wagon to a Star."

வாய்மையே—Speak the Truth.

"To Thine own Self be True."

அன்பேயவன் : அபிவேசக்தி : ஒம் தத்வத்.]

God is Love; Knowledge is Power; Om.

ஸத்யமேஜையம்—Satyamēva Jayati.

புத்தகம் 12.]

1903-ம் ஆண்டு நவம்பர் மீ

[இலக்கம் 7.

Godward Ho! A symposium Or, Atmavidyamanjari.

ஆத்மவித்யாமஞ்சரி.

ஆத்மவித்யையாவது ஆத்மஞானமேயாம். ஆத்மவித்யாமஞ்சரியென்றால் ஆத்மஞானத் தைத்தரும் பூங்கொத்துக் கொப்பான நூற்றிரட்டி என்னப் பொருள்படா திற்கும். ஆத்மஞான பவத்தைப் பற்றிச் சொல்லும் ஞானநூல் என்று கொள்ளினும் பொருள்தும், இதுகூறும் விவேக சிந்தாமணியில் அப்போதப்போது வெளியாய் வந்த ஆத்மவித்யா சம்பந்தமான பாகங்களைத் திரட்டித் தனியாகச் சேர்த்து வெளியிட்ட புஸ்தகமென்று "ஸத்யானந்த சபையின்" நோக்கம் ரிஸைவெய்துமாறு ஆனந்தகைங்கரியமாக மேற்படிசபைக்காக "ஸத்யானந்த சாந்தசர்மா" அவர் களால் பிரத்தியேகமாக வெளியிடப்பட்டு நமது பார்வைக்கு வந்திருக்கிறது. இதில் அடங்கிய ஒவ்வொரு பக்கமும் விவேகசிந்தாமணியில் வெளியானதே. அதைப்பற்றி நாமே மறுபடியும் அபிப்பிராயம் சொல்லப்படுவது சரியல்லவென்று தோன்றும். ஆனால் நாம் இங்கு அதைப்பற்றி யாதொரு அபிப்பிராயமும் சொல்ல நினைக்கவில்லை. அது விவேகசிந்தாமணியில் வெளியானதே யாகிலும் விவேகசிந்தாமணியில் வெளியிட வேண்டுமென்று எழுதப்பட்டதல்ல. உலகவாசனையி லுழன்று ஆடியவனுக்குச் சலித்த ஒரு ஜீவாத்மா, வியவகாரதகையில் சுற்றிச் சுழன்றுழைத் துத் தன் மனோரதமெல்லாமிடேறியும் வெகு காலமாகப் பலதுறையிலும் தேடித்திரிந்து பிடிச்

கப்பார்த்த ஆனந்தம் “கொள்ளிவாய்ப் பிசாசு” என்று சாதாரண ஜனங்கள் சொல்லும் மாயா வெளிச்சம்போல் தோன்றித் தோன்றி மறைவதும், இதோ கைக்கெட்டிவிட்டதுபோல் தோன்றி தொலைதூரத்தில் எட்டாக்கையிலிருப்பதாகக் காட்டுவதுமாக இப்படி ஆனைப்போட்டலைக்கிழுத்து வதைப்பதைக் கண்டு “ஓஹோ! இது பொய்த்தோற்றம். இந்த வெளிச்சத்தை நம்பினது மோசமே!” யென்று ஸ்வாநுபவரீதியாக உள்ளத்தில் தோன்றின உண்மையை உறுதியாகக்கொண்டு, “அடா! இதுகாறும் உழைத்துப்பாடுபட்டதெல்லாம் கீழிலுக்கிறைத்த நீர்போல் நமது ஆயுள் வீணில் கழியக் காரணமாயிற்றேயன்றி வேறு சாசுவதமான பிரயோஜனமொன்றையும் கண்டிலேம். சீ! சீ! இந்த ஜன்மம் பாழ்த்தது! இனியும் அரை நிமிஷமேனும் இப்படி நமது காலத்தை முன்போல்வினிகழிப்பதில்லை. சாசுவதமாகவுள்ளவல்து இவ்வுலகில் ஏதோ ஒன்று உண்டானால், அதைத்தேடி யலைந்தால் சித்யமான ஆனந்தம் கிடைக்குமென்பது உண்மையாயிருந்தால், இந்த நிமிஷம் முதல் அதைத்தேடி யலைந்து பிராணனைக் கொடுத்தானும் அதைப் பெற்று அழியாத ஆனந்தமானுபவிப்பேன். இல்லாவிடில் அம்முயற்சியில் இவ்வாறாயிரா ஆசையற்று விட்டுத் தீர்ப்பேன். இஃதென்றி வேறொரு கருமம் பாரேன், உறக்கமும் கொள்ளேன். எனக்குள்ள தெல்லாம், ‘நான்’ ‘எனது’ என்று சொல்லும் எல்லாம் இதற்கனுசலமாகவும் சாதகமாகவுமுள்ளமட்டுமே எண்க்குரிமைபுள்ளவாம். இந்தத் தீர்மானத்துக் கிடையூறாக நிற்பது எதுவாயினும் அது எனதாகமாட்டாது. அதை விட்டொழித்து என் உண்மை விரதத்தை யெப்படியும் நிறைவேற்றுவேன்.”—என்று தீரங்கொண்டு தீரா வைராக்கியமேற்கொண்டது.

அந்த ஜீவன் அவ்வுழியில் துணிந்து செல்லும்பொழுது அதற்கு நேர்ந்த சாதகபாதகங்களைபும், சாதகங்களை மேற்கொண்டுபாதகங்களைவென்று அச்சிவன் கானற்சலம்போல் தோன்றி மறையும் இவ்வுலகமே சதமென்று இருந்த நிலையிலிருந்து அது கணக்கண்டு விழித்தவன்போல், உலகநிலையாமையை யுணர்ந்து, “ஐயோ! நான் என் செய்வேன்! எதைத்தான் நம்புவேன்! எனதச் சதமென்று நம்பினாலும் கானற்சலம்போல், என் வருத்தத்தைத் தீர்ப்பதுபோல் ஆசை காட்டிக் கடைசியில், என் தாபத்தை யதிகப்படுத்திப், ‘பொய்யான என்னை மெய்யென்று நம்பின்’ உனக்கு இதோ ஒரு சொட்டு’ என்று தாயிலாக் குழந்தையைத் தலையிலடிப்பதுபோல் என் தலையிலடித்தடித்து என்னைத் தவிக்க விட்டதன்வி வேறு குணமொன்றையும் கண்டிலேனே! ஈசுவரா, தெய்வமே! நீயும் தான் இருக்கிறையோ? அல்லது நீயும் பொய்யேதானோ? நான் ஏதுமறிகிலாது ஏங்கித் தவிக்கிறேனே! ‘ஏழைக்கிரங்கி’ பென்றும் “கருணாசமுத்திரம்” “அன்னை” பென்றும் “அய்யன்” என்றும் “தோழன்” என்றும் பல்வாறு மெய்யுணர்ந்த பெரியோர்கள் உன்னைப் புகழ்ந்து பாடியிருக்கிறார்களே! உலகத்தாரைப்போல் அவர்களும் உலகி அழிந்து அடிப்பட்ட ஜீவனை ஆற்றித் தேற்றுவதற்காகப் பொய்யும்புருகுமாக வின் வர்ணனை காட்செய்து ஒன்றாமில்லாச் சூன்னியத்தை எல்லாமாகச் சொல்லிப் புகழ்ந்து பேசி ஏழை மதியர்களை பேமாற்றிப் போனார்களோவென்னவோ அதுவுமறிகிலேனே! ஆ! தெய்வமே!—தெய்வமேயென்று சொல்லியாற்றுகிறேன். தெய்வமொன்றிருப்பதே மெய்யா பொய்யாவென்று சந்தேகிக்கும் என் மனதுக்கு “தெய்வமே!” பென்று சொல்லி யாற்றுவதால் என்ன ஆறுதல் வரப்போகிறது—தெய்வமிருக்கிறதோ இல்லையோ;—அது ஒன்றோ இரண்டோ;—இது

வெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது. நான் குழந்தையாயிருந்ததுமுதல் வுத்தியம் என்பது ஒன்றுண்டென்பது தெரியும். அந்த ஸத்யத்தையே நம்பி இப்பொழுது உண்மை யெதுவோ அதை யான் அறியவேண்டும்: “அதுவென்ற லெதுவென வொன்றிக்குஞ் சங்கை” யென்று மெய்யறிவுணர்ந்த மாதவர்களும் சொல்லியிருப்பதால் “அதையும் விட்டு” உண்மை யெதுவோ, உள்ளதெதுவோ, அழியாத தெதுவோ, எதையழிந்தால் என்ன துக்கமெல்லாம் தீருமோ; என்னது இச்சித்ததைபெல்லாம், வெகு பாடுபட்டுத்தேடி யனுபவித்தும் எதை விரும்பிப் பின்னும் சோகமுற்று என்னைக் குறங்காட்டும் ஆட்டிவிக்கிறதோ, எதையழிந்தால் என்ன தாபங்களெல்லாம் தீர்ந்து என்றும் அழியாச் சந்தோஷமும் சாந்தமும் துக்கநிவர்த்தியும் உண்டாகுமோ அதை நானறியவேண்டும். அதற்காக நான் என்னுபிரையும் கொடுக்கச் சித்தமாயிருக்கிறேன். உடல் பொருளாவியையும் ஒருங்கே சமர்ப்பிக்க வகைபுறியேனாகையால், அதை நானுக்கொடுக்கச் சாமர்த்திய மற்றவனாக விருக்கிறேன். எந்த மஹானுவது இந்த சமயத்தில் என்னை அஞ்சேல் என்று சொல்லி அபயங்கொடுத்திருக்காவிடிலினி யெதுவும் நம்பிக்கைபற்று “இந்த உலகம் பொய்யுலகம், இந்த உயிர் வாழ்க்கையும் பொய்வாழ்க்கை; உலகத்தார் மெச்சி மெச்சிக்கொண்டாவெதெல்லாம் பெரும் புனரூ, எதையும் நம்பாதீர்கள்” என்று நாப்பறைபறைத்து இந்தப்பெருமோசத்தை உலகப்பிரசித்தி செய்வதே யென் தொழிலாய்க்கொள்வேன்! ஆ! கஷ்டம்! மஹாகஷ்டம்!”—என்று சோகமேலிட்டு ஸ்மரணையற்றுக் கிடந்தான்.

அப்பொழுது, அந்தஜீவன் தன்னை மறந்து ஆழ்ந்த நித்திரையில் விழ்ந்து, “அப்பாபா” வென்று உள்ளத்திற்குள்ளே விழிக்கப்போகும் தருணத்தில் ஏதோ ஒரு ஸ்வப்பனம் கண்டான். கண்டஸ்வப்பனம் இன்னதென்று கண்விழித்து சாக்கிரத்திலிருந்து பார்க்கையில் ஒன்றுத் தோன்றவில்லை—ஏதோ மனதில் ஒருவிதத்தேறுதலும் ஆறுதலுமுண்டாயிருப்பதுபோல் மட்டுமே பட்டது. ஆனால் அது எப்படி யுண்டாயிற்றென்று விளங்கவில்லை. தான் கண்டஸ்வப்பனத்தில் யாரோ வந்து தன்னைத் தேற்றியதுதல் கூறினதாக நினைத்து அதை மேன்மேலும் ஊகித்துப் பார்த்தான். ஒன்றும் விளங்கவில்லை. ஆனால் ஒரு புதுமையை மட்டும் கண்டான். உலகத்தில் எல்லாம் பொய், பொய் என்று பனுவம் பாடினதுபோக, இவன் உள்ளத்தில் “தோற்றுவதெல்லாம் பொய்யானாலும் ஏதோ இதற்கெல்லாம் பின்னால் மெய்யாக வொன்றிருக்கிறது. அதை நாமறிந்து கொள்ளமுடியா விட்டாலும் ‘எல்லாம் பொய்’ என்று சொன்னதுமட்டும் சரியல்ல; இந்தப் பொய்களுக்கெல்லாம் பின்னால், மறைபொருளாய் ஏதோ மெய்யொன்று இருக்கிறது: இது சத்தியம், சத்தியம் என்று யாரோ தந்தலையிலறைந்து சொல்லி யாணையிட்டுப் போனதுபோல், ஒரு காரணமும் சொல்லத் தெரியாமல் உள்ளத்தில் மட்டும் நம்பினான். இந்த நம்பிக்கையை, ஏதோ பொய்க்கனுவென்று சொல்லித்தள்ள ஆனமட்டும் தனக்குள்ளேயே ஆய்ந்தாய்ந்து சொல்லிப் பார்த்தான். இவன் நியாயம், ந்தானமெல்லாம் இவன் என்னதான் தீர்மானித்தும் நிலை நிற்காமல் மாறிப்போக, ஏதோ சத்தியம் ஒன்று மறைபொருளாயிருக்கிறது என்னும் துணிபுமட்டும் வரவர இவனை யறியாமல் இவன் உள்ளத்தில் உரம்பெற்று வளர்ந்து உறுதியாக நின்றது. இதைப் பொய்யென்று தள்ளச் செய்து

முயற்சியெல்லாம் பலிக்காது போகவே, “இந்த மெய்தான் என்னவோ! அதைக்கண்டு பிடிக்காது விடுவதில்லை” யென்று உள்ளத்துத் துணிந்து பிராணனை விடுகிறதான ஐடுகிறோமே, இந்த வுண்மை யென்வவென்று இதைத்தேடிப் பிடித்தறிய முயற்சிப்பதில் அந்தப் பிராணனை விடுவோமென்று மனந்தேறி அதுமுதல் சுத்திபத்தையறியத் தீர்மானித்தான். இப்படித் தீர்மானித்த ஜீவன், “நதியாமும் பாராமல் அதை நீர்த்ததுணிக்கோமே: பிராணன் போவதைப்பற்றி விசாரமில்லா விட்டாலும், ஆற்றைக் கடக்கத் துணிந்தபின் ஆழந்தெரியாது ஆற்றிலிறங்கிப் பிராணனை விடுவதுதான் பெரியகாரியம்! ஸை! என்ன அற்பப்புத்தியார் நம்புத்தி!” யென்று தன்னையே வெறுத்து “ஆற்றின் ஆழம் அறிய நமக்கு வகை தெரியாவிட்டாலும், மூட்டுத்துணிச்சலாகத் துணிந்து வினே பிராணனை விடாமல், அதற்கு வேண்டிய உபாயத்தேடி, நம்மாலான சாமர்த்தியத்தையெல்லாம் உபயோகித்து ஆற்றைக்கடப்பதே ஐயம் என்று துணிந்து, அதற்காக ஒரு தெப்பம் இறந்தால் அதன்துணியைக்கொண்டு தன்னாலான முயற்சியும் செய்து எதோ ஒருகை பார்த்து விடலாமென்று தீர்மானித்தான். அப்படியே தெப்பமும் ஒன்று அவனுக்கு ‘தற்செயலாகவோ’ ‘தெய்வச் செயலாகவோ’ அகப்பட்டது. இப்படிக்கிடத்த தெப்பத்தைக்கொண்டு அந்த ஜீவன் ஆற்றைக்கடந்து அக்கரை சேரச்செய்த முயற்சியையும் அம்முயற்சியின் வரலாற்றையும் முடிவையும் பற்றிச்சொல்லும் “நவபவபவ ரஸாமிர்த லாகரமாம்” நம்முன்னிருக்கும் “ஆத்மவித்யாமஞ்சரி” யென்னும் இந்நூற்றிரட்டு, அவ்வாற்றைக்கடந்து கரையேறிப் பிழைத்தது புனர்ஜனனமாக முடிந்ததால், அந்த தூதனப்பிறப்பின் மகிமைப் பிரபாவமாகிய “ரஸாமிர்தத்தை” அந்நி அளவற்று விளங்குவதுபற்றி “லாகரம்” என்று சுமுத்திரத்துக்குவமையாகச் சொல்லி வர்ணிக்கலாயிற்று. அச்சேவன் துணிந்து கடந்த ஆற்றைச் “சமுசார லாகரம்” என்பார்கள். ஏனெனில் மேலோர் “ஸம்ஸாரம் லாகரம் துக்கம்” என்று சொல்லியிருப்பதனால் எனக்கொள்க. அதைக் கடப்பதற்கு உதவியாயிருந்த “தெப்பத்தை” “குருமூர்த்தம்” என்றும் “சக்தரு” வென்றும் சொல்வார்கள் மேலோர்.

இப்படியே ஒவ்வொரு சேவனும் நன்மைக்கடைப்பிடித்து தம்வழியிற் செல்லும் பொழுது ஒரு ஆபத்தாலத்தில் எந்த வழிப்பற்றிச் சென்றாலும் தம் சங்கடம் நேருவதைக்கண்டு உள்ளத்தடுமாறி உளம் நெக்கு விட்டுருக மெய்ச்சொர்ந்து நாவாண்டு நலந்தீதினன தென்றறிய மாட்டாமல் தம் சங்கட மேலிட்டு, உரையையும் உலக வாழ்க்கையையும் வெறுத்து “அப்பா! போதும், போதும்! இந்தப் பொய்யுலகிலிருந்து புண்பற் தேடினது! இதை விட்டொழித்துத் தீர்ப்பதே நலம், ‘தன்னந்தனியனுய்த்திரிந்து வருந்தினாலும் வருந்துவேன். இந்தப் பொய்வாழ்வு வேண்டேன், கிரும்பேன்” என்று விரகதி மேலிட்டு வைரக்கிய வசனும், உடல் பொருளாவியபு மொருங்கே வெறுத்து பற்றெலாம் விட்டும் பற்றுக்கோடு வேண்டிக் கொழுக் கொழும்பில்லாக் கொடிபோல் மனந்தடுமாறித் தத்தளிக்கும் காலம்வரும். அப்பொழுது ஸர்வதயாபரக்கடவுள் துன்புற்றவர் துக்கத்துடைக்கச் சமயம் எங்கே பெய்க்கேபென்று எதிர்பார்த்திருந்து நல்ல சமயத்தில் நறுக்கென்று குதித்து வந்தவாபோல் “குருமூர்த்த”மாக வந்து ஆதரவுகூறி உண்மையுபதேசஞ்செய்து ஆத்மீகநிலை யளித்துக் காப்பாற்றுவார். இது ஒரு மாறாவிதி.

அர்ச்சுனன் இப்படி துன்புற்றுத் தவித்து மூர்ச்சித்து விழுந்த காலத்தையே ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் பரமசூதகமாகக் கொண்டு அவனுக்கு உண்மையுபதேசஞ் செய்வான் 'ஸாங்கிய யோகம்' முதலாக ஸத்யத்தை பெல்லாவித்தாலும் 15-விய 'யோக'ங்களில் பரமார்த்தமாக வுபதேசஞ் செய்தார். அர்ச்சுனன் சகிக்க முடியாத துக்கமேலிட்டுத் துன்பசாகரத்தில் மூழ்கியதையே 'அர்ச்சுன விஷ்ணுயோகம்' என்று பகவத் கீதையின் முதலதிகாரம் விவரிக்கின்றது. இரண்டாவது அதிகாரத்தில் 'ஸாங்கியயோகத்தை' பெடுத்து ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் அர்ச்சுனனுக்கு உபதேசிக்குநர்.

MUMUKSHUTARAKA, OR, 'THE WAY TO SALVATION' BY THE DISCIPLES OF SANKARA.

ஸ்ரீமத் சங்கராசாரிய ஸ்வாமிகளின் சிஷ்யர்கள்

உபதேசித்தருளிய

முமுகசுதாரகம் அல்லது, "பஜகோவிந்தம்"

என்னும்

ஸ்ரீ கோவிந்தமஞ்சரிகா ஸ்தோத்திரம்.

குருவணக்கம்.

நேரிசை வெண்பா.

1. பத்திக்குச்சான்ருயப் பரஞானப்பேரொளியாய்
முத்திக்குவித்தாய் முளைத்தவொரு—நித்தன்
திருவடியேயன்றி வணங்காதென்சென்னி
உருவமல்லாதுள்ளா தென்னுள்.
2. வேதாந்தமென்னுங் கடலையியன்மதியால்
தீநீர்திடக்கடைந்த தெள்ளமுதாம்—போதத்
திருநாறணியளித்த தேசிகர்க்குக்கைம்மா
நெருநாறியுமியே யுற்று.

சென்ற சஞ்சிகையில் ஆசார்ய ஸ்வாமிகள் ஞானகுணியாகிய ஓர் வையாகாணிக்கும் அவன் மூலமாக உலகத்தாரெல்லாருக்கும் அஞ்ஞானவிறன் நீக்கி, ஞானப்பிரகாச முண்டாரும்படி உபதேசித்தருளிய பரமார்த்தத்தை விவரித்துக் கூறினோம். இங்கு, அவரது கட்டளையாலே அவருடைய சிஷ்யவர்க்கங்ளில் முதன்மைபெற்ற பத்மபாந்முதலான பதினாட்வரும் 'அப்பண்டிதனுக்கு துகிரியர் உபதேசத்தைத் தொடர்ந்து உபதேசித்தருளிய பரமார்த்தத்தையும் ஐடுத்துக் கூறுவோம். 'ஆசானெவ்வழி மாணுக்கரும், அவ்வழி' என்னும் விடியாய்ப்படி இவர்களுடைய உபதேசமும் கங்கார் உபதேசத்தை அதசரித்திருக்குமென்பது கூறாமலே அமையும். அவ்வுபதேசம் பின்வருமாறு:—

பதம்பாதர்.

1. பொருண்மீதுறு சிந்தைபொருவந்துதென்
தெருண்மாறுரை செப்புநர்காமிலரோ
அருண்மேலவர் நட்பெனும்பியலால்
இருண்மாயிறவிக் கடலேறரிதே.

(இ-ள்.) பொருள் சம்பாதிக்கவேண்டும் என்னும் இச்சையினால் உன் கருத்தைப் பொருள் மேலேயே எப்போதும் செலுத்துவதென்னை? பொருளால் கவலையெய்திச் சுகமுள்ளதோ? ஆதலால் அப் பொருளாசையை யொழிக்குமாறு நல்லபதேசம் செய்து உன்னைச் சித்சிப்பவரில்லையோ? சத்புருஷர்களுடைய சகவாசமொன்றே இவ்விருள் நிறைந்த சம்சார சாகரத்தைக் கடத்தற்குரிய மாக்கலமாகும், என்றபடி.

கருத்து—சத்புருஷ சகவாசத்தாலன்றி முத்தியடைதல் கூடாது.

தந்த்ரோடகர்.

2. சடைபூணுகி லென்தலை முண்டிதனாய்
வீழிலென்னுடைகாவினொள் வேடமுளான்
மடநெஞ்சொழி காணுநர்வய்கிலரால்
வடிவங்கள் வயிற்றினிமித்தமரோ.

(இ-ள்.) காவியவ்விதம் தரித்துக் தவவேடம்பூண்டுள்ள சந்நியாசி சடைமுடி தரித்தால்தான் எனின், அல்லது தலையை முண்டனம் செய்து கொண்டால் தானென்ன? எவனெருவன் குருவினால் உபதேசிக்கப்பட்ட மார்க்கத்தில் சிரத்தை யில்லாமல் சந்தேகமடைகின்றானோ அவன் ஒருநாளும் பிரமஸ்வரூபத்தைப் பெறமாட்டான். ஆதலால், மேலே சொல்லிய தவவேடங்கள் எல்லாம் அப்படிப்பட்டவனுக்கு வயிற்றுவளர்ப்புக்குப் பயன்படவன்றி வேறேபயன் படமாட்டா, என்றபடி.

கருத்து—குருபதேச மார்க்கத்தில் சிற்றலே முத்தியைப் பெறுவிற்கும் சாதனமாகும்.

ஹிஸ்தாமலகர்.

3. மெலியாவுட லம்விளராமுடிபல்
பலவும்வழுவா பதியாவொருகோல்
வலிபோய்முதுமை மருவும்பொழுதும்
தொலையாதுடலைத் தொடருந்நசையே.

(இ-ள்.) சரீரம் மெலிந்து பலவின்பட்டுத், தலையிர் முழுதும் பூசினிக்காய்போல் நரைந்து வாயிற் பற்களெல்லாம் ஒன்றில்லாமல் விழுந்துபோய்க், கையில் தடிபிடித்துத் தள்ளாடித் தத்தளித்து நடந்து, உடல் நிரைத்துத் தளர்ந்து, மூப்பு மேலிட்டுத், காடு வாவென்றழைக்க வீடு போவென்றுதள்ள வருந்தும் காலத்தும், புத்திர வித்தகனத்திரங்கலில்லைத்த ஆசையானது உடலெலிட்டு நீங்கமாட்டாது, என்றபடி.

கருத்து—ஆசா பரித்தியாகமே மோஷத்தைப் பெறுதற்கு முக்கிய சாதனமாகும்.

சுபோதர்.

4. எரிமுன்னிடம் வெங்கத்திர்ச்சின்னிடமா
இருசாதுவிரா சுபுகத்தியையத்
தருவாய்க்கரபிடிச்செகொளாவுறிலும்
ஒருவாதொருவா துறுகாதலரோ.

(இன்.) எரிநிற நெருப்பு முன்பக்கத்திலும், சூரியன் பின் பக்கத்திலுமாகப் பகற் பொழுதிருந்து, இரவில் இரண்டு முழங்கால்களும் மோவாய்க்கட்டையிற் பொருந்தக் குளிரில் விடவிடவென்று நெருங்கி யொடுங்கி வருத்தி, மாத்கடியிற் படுத்துக்கையிற் பிச்சை வாங்கியுண்டு எல்லம் கழிக்கும் சர்வசங்கப்ரித்தியாகியையும் கூட ஆசாபாசமானது முற்றிலும் விட்டு நீங்காது, என்றபடி.

கருத்து—எப்படிப்பட்டவர்களுக்கும் ஆசை நீக்குவதில்லை. இவ்வாசை நீங்குமாயின் முத்திகையிற் கிடைத்தது.

வார்த்திகக்காரர்.

5. திரையார்கடல் தங்கைசெலாவிரதம்
மவநூபலதானம்வழங்குகினும்
பரஞானமிலாதவர் நீள்பிறவி
ஒருநூறிலும் வீடுறுதற்கரிதே.

(இன்.) சேது யாத்திரை கங்காயாத்திரை முதலான தீர்த்தயாத்திரை செய்தபோதிலும், நித்திய ணைமித்திகங்களான விரதங்களை விதிப்படி அதுஷ்டித்து வந்தபோதிலும், பாவங்களைப் போக்கி சுவர்க்கத்தைக் கொடுக்கவல்ல அநேகதானங்களைச் செய்தபோதிலும், ஒருவர்க்குப் பரமார்த்தப்ரிஜ்ஞான மில்லையாயின், தூறு ஜன்மங்களில் கூட முத்தியை அடைதற்கொன்னது, என்றபடி.

கருத்து—ஞானமே முத்திக்குச் சாதனமாகும்.

நித்த்யானந்தர்.

6. வானேர்தருவின் னடியேமனையா
பூநீளணையாப்புனை தோலுடையா
நானூலமுந் தவிருந் துறவால்
ஏனோவொழியா மகிழ்வெய்தலதே.

(இன்.) சுவர்க்கம் போன்ற மனனியமான மரத்தினடியே தனக்கு வாசஸ்தானமாகவும், பூமியே படுக்கையாகவும், மான்னோலே உடையாகவும் பெற்று, மாலை சாந்தம் மகளிர் முதலானவைகளால் உண்டாகும் பலவிதமான விஷய சென்கியங்களை மனோவாக் காயங்களால் நீக்கி அடையும் விரக்தியினால், ஒருவனுக்கு நிரந்தரானந்தம் ஏன் உண்டாகமாட்டாது? என்றபடி.

கருத்து—சர்வவிஷயேசாபரித்தமாகமே நித்த்யானந்த ரூபமான மோக்ஷ சாதனமாகும்.

ஆனந்தகிரி.

7. ஒகையுறிலும் முலகின்புறிலும்
ஏகாதனியே யினமேயுறிலும்
வாகாவெவனுள் வதியும்பரமேல்
ஆகாவவனே மகிழ்வார்பவனே.

(இன்.) மந்திரயோகம் முதலான யோகமார்க்கங்களில் நின்றாலும் சரி; மாலை சாந்தம் வனிதை முதலான போகானுபவங்களில் இச்சை கொள்ளினும் சரி; புத்திரயித்திராதி ஜனங்களின் மத்தியிலிருந்தாலும் சரி; அவர்கள் அனைவரையும் ஒழித்துச்சென்று தனியே வாசம் பண்ணினாலும் சரி; எவனுடைய மனம் அவஸ்தாத்ரய சாட்சியாயிருக்கும் சர்வப்ரிபூரண வஸ்துவனிடத்தில் ஐக்கியமாக ஆனந்தமடைகின்றதோ அவனே எப்போதும் இடைவிடாத ஆனந்தத்தை அடைபவனவான், என்றபடி.

கருத்து—மனோலயமே மோட்சம்; மனோவிகாசமே பிரபஞ்சம்.

த்ருடபக்தர்.

8. கிதைப்பொருள் கிஞ்சிலெனுந்தெரியா
வதத்தகல்கங்கையி னெட்பருகா
ஓதித்திருமா லொருகாலுணர்வாற்
சோதிக்கலனே யமனுந் துணிவே.

(இ-ள்.) எவனொருவன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி அர்ச்சனனுக் குபதேசித்தருளிய பாமார்த்தப் பிரதிபாதகமான கிரந்தத்தைக் கொஞ்சமாவது சஞ்ஞபதேச மூலமாகத் தெரிந்துகொள்கின்றானோ, எவனொருவன் கங்காதீர்த்தத்தில் எள்ளளவாவது அதன் மகிமையைப்பறிந்து அந்தயகாலத்தில் பானம் செய்கின்றானோ, எவனொருவன் ஸ்ரீமந்நாராயண மூர்த்தியின் ஆராதனம் எப்போதாயினும் ஒருகாலத்தில் அசஞ்சல பக்தியோடு யதாவிதிப்படிச் செய்கின்றானோ அவனது பாபபுண்யங்களைப்பற்றி யமதர்மராசன்கூட ஆராய மாட்டான் நிச்சயம், என்றபடி.

கருத்து—வேதாந்தவிசாரமும், மகாதில்நானமும், அசஞ்சலபக்தியோடு செய்யும் பகவதாராதனமும் மோக்ஷவாப்திக்குச் சாதனங்களாம்.

நித்யநாதர்.

9. பிறவாஹிவா பினுமோரணிகுல்
உறலாய்வரலா யுலகிங்குமுன்மால்
நெயியாலெனையானிறை பேரருளால்
கறைவான்முரணைத் தெறுகாவலனே.

(இ-ள்.) பலவிதமான துன்பங்களுக்கிடனுய் கடைத்தேறுதற் கரிதாய்க் குலால் சக்கிரம்போல ஜனனமாஸ்திகளினால் இடைவிடாமல் சுழல்வதாகிய இந்த சம்சாரத்தில் உயிர்கள் கர்மானு சாரமாகப் பிறப்பதும் இறப்பதும் மறுபடியும் ஓர் தாய்வயிற்றில் கிடந்து பிறப்பதும் இவ்வாறாக உழல்வனவாரும். ஆதலால், முநாசனஞ்ஞய ஸ்ரீமந்நாராயண மூர்த்தி! அடியார்களிடத்தில் வைத்தகருணையினாலே என்னை நீ காத்தருள்வாயாக, என்றபடி.

கருத்து—சம்சார நீவிர்த்திக்கும் மோக்ஷவாப்திக்கும் பக்திமார்க்கமே உத்தமமானது.

யோகாதந்தர்.

10. வழியிற்கழிகந்தல் வளைந்தவனாய்
பழிநற்செயல்சார் வழிபற்றலைய்
மழவைச்சிறுபித்தரை யொத்தவனாய்
விழுமப்பொருண் மேயவன்யோகினனே.

(இ-ள்.) வழியிற் கழித் தெறித்தவிடக்கும் கந்தையையே வஸ்திரமாகத் தரித்து, பண்ணியபாபத்தினின்று (அதாவது விதிநிஷேதத்தினின்று) விடுபட்ட மாரக்கத்தில் நின்று, ஐந்துவயதுக்குட்பட்ட குழந்தையையும் பித்தனையும் ஒத்துப், பிரமஸ்வரூபானு சந்தானத்தில் பதித்த மனமுள்ளவனாய் ஆனந்தத்தையடைபவனே யோக சிஷ்டனாவான், என்றபடி.

கருத்து—விதிநிஷேதங்களில்லாமல் பித்தனைப்போலத்திரிந்து சர்வசங்குகிடனாய் பிரமானுசந்தானம் செய்கின்றவனே யோகசிஷ்டன்.

சுரேந்திரர்.

11. எவனீயவென்பா நெவனின்னுறுவேம்
எவளன்னையெனக் கெவர்தாதையென
இவையுள்ளுணரா வுறவின்கெறியின்
புவனம்புகலோர் கனவாகுமரோ.

(இ-ள்.) என்னிலும் வேறுகிய நீ எவன்; உன்னிலும் வேறுகிய நான் யாவன்; எங்கு சின்று காம்ப்தோம்; என் தாய் எவன்; என் தகப்பன் யாவன்; என்று இவ்வாறு மூலவிசாரம் செய்து ஆராய்ந்து தெளிந்து அவ்வாறு தெளியப்பட்ட தனது சுற்றங்கள் எல்லாவற்றையும் துறந்து ஒருவன் இருப்பானாயின் கணவிற்கண்டபொருள் போலவே இவ்வுலகமெல்லாம் மித்தையாவது என்னும் மெய்யுணர்வுண்டாகும், என்றபடி.

சுருத்து—மூலத்தை ஆராயின் தாய் முதலான எல்லாரும் மித்தியாயுதர் ஆவார்கள்.

மேதாதி.

12. என்பாலினுன்னினு மெங்கனுமால்
அன்பாலுளகை பிழுக்குறலென்
இன்பானிறைவா பெயினெங்கனுநீ
வன்பாலறவோர் நிலையாமதியே.

(இ-ள்.) எதிரிலிருக்கும் உன்னிடத்திலும், உன்னை கோக்கிச்சொல்லும் என்னிடத்திலும் எல்லாவிடங்களிலும் சர்வவியாபகஞான பரமாத்மா ஒருவனே தங்கியிருக்க, உன்னிலும் என்னை வேறாக எண்ணுதலாலே என்விஷயமாய் வீணாக அருயாதி துர்க்குணங்களாலே பொருமை யடைகின்றாய். விராவில் சர்வவியாபகஞான பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தைப்பெற்று முத்தியடையவிரும்புவாயானால் சமஸ்த ஜீவகோடிகளிலும் சமானபுத்தி யுடையவளுவாயாக, என்றபடி.

சுருத்து—சர்வபுத்திகளிலும் சமபுத்தி வைத்துப் பிரமவிசாரம் செய்தலே மோக சாதனமாகும்

பாரதிவம்சர்.

13. துறவாவுறுகாம் முதற்றுக்கஞ்சர்
இறவாவிருந்தீர் பரமேயுணர்வாய்
உறவார்பர ஞானமுறதவரைத்
தெறுவார்பரகே யமசேவகரே.

(இ-ள்.) காமக்ரோத லோபமோகங்களை விட்டொழித்து பெருமைபெற்ற அஞ்ஞானசித்தஞான பரமாத்மாவை அறிவாயாக. ஆதம்பரிஜ்ஞான மில்லாத மூடஜனங்களை நாகில் வீழ்த்தி தூதர்கள் உடத்திரவிப்பார்கள், என்றபடி.

சுருத்து—சுயிற்றில் தோன்றும் அவமயக்கம் போல பரமாத்மாவிடத்தில் தோன்றும் ஜீவமயக்கம் திராத பகஷத்தில் மோகம் உண்டாகமாட்டாது. அப்படிப்பட்ட மோட்சசாதனமான ஆத்மானாதம் விவேகமில்லாத வர்களுக்கு ஜன்ம பரம்பரை நிவ்ஞானமியினாலே கிரந்தம் நாகப்பிராப்தியே உண்டாகும்.

சுமதி.

14. நற்குணையுமாயிர நாமமுமோ
திக்கார்வனை மேனினைத்திவிர்

எக்காலமுநல்லவ ரோடிபைவீர்
புக்கார்வறிஞர்க் கருள்வீர்பொருளே.

(இ-ள்.) பகவத்கீதையும் பாமேசுவான் பார்வதி தேவிக் குபதேசித்தருளிய ஸ்ரீவீஷ்ணு சகஸ்ர நாமத்தையும் சத்ருரு மூலமாய் நன்றாகப் பொருளுணர்ந்து பாராயணம்செய்து, இலக்ஷ்மீபதியான ஸ்ரீமத் நாராயண மூர்த்தியின் தில்யஸ்வரூபத்தை ஆசார்யோபதேசானு சாரமாக இருதயத்தில் தியானம் செய்வீர்கள். சத்புருஷ சகவாசமே எப்போதும் செய்வீர்கள். ஏழைகளுக்கு திரவியத்தைக் கொடுப்பீர்கள், என்றபடி.

•கருத்து—வேதாந்தார்த்த விசாரமும், ஆத்மஸ்வரூபானு சந்தானமும் சர்வபுத்தங்களிடத்தும் சம்பந்தியு டைமையும் மோக்ஷசாதனமாகும்.

“பஜகோவிந்தம் பஜகோவிந்தம்
பஜகோவிந்தம் சூடமதே.”

கோவிந்தனையே குறியாய் குறியாய்
கோவிந்தனையே குறியாய் குறியாய்.

* * *

பத்மபாதர் முதலான பதினாட்வர் உபதேசித்தருளிய
சதுர்தச மஞ்சரி முற்றும்.

எஸ். முத்து ஐயர், பி. எ.

* “THE VARIETIES OF RELIGIOUS EXPERIENCE.”
“A STUDY IN HUMAN NATURE.”

“சிவனருள் பல பல சீவனுமாகும்.”

“அன்கருர் வழிமுதலாகிப் பிரானும்
இவன்றினென நின்றெளியனு மல்லன்
சிவனருள் பலபல சீவனுமாகும்
நயன்றான் வரும்வழி நாமய்யோமே”—திருமந்திரம்.

திருமூலதேவர் இப்பாட்டில் வெகு அழகாரும் சுருக்கமாயும் சொல்லியிருக்கிறபடி ஆதிமுதலாகிய கடவுள், “அகன்றர்”,—அதாவது ‘தன்னைக்கொடுத்துத் தான் இந்த அபித்திய மான தேகமனோதத்துவங்கள் அல்லவென்று உறுதிமேற்கொண்டு, “தேகம் நான், மனது நான், புத்தி நான், கண்ணுக்குப்புலப்படாத பிராகிருத சக்தி ஸ்வரூபமாயிருக்கிற அவ்யக்தம் நான்” என்று மயக்கத்தால் அவைகளுக்கியல்பையுண்டாம் சுகதுக்க உபாதிக்கோத் தன்னதாகப்

* Being the Gifford Lectures on Natural Religion delivered at Edinburgh in 1901-1902, by Professor William James LL. D, &c, of the Harvard University, 1908, Longmans, Green & Co.

பாவிக்கும் பாவனையை விட்டகன்றார்” வழியிலே முதலாகவுள்ளவன்—ஆதிப்பிரானும் கடவுள், அவனை இவன்தானென்று குறிப்பிட்டுச்சொல்லி நிர்மாணித்துக் கூறுவதும் சாத்தியமில்லை. நன்மையே ஸ்வரூபமெடுத்ததென்ன நித்தியமங்களாவதாரமாக விருக்கும் அவன் (சிவன் என்றால் இதுவன்றி வேறொன்றுமில்லை) அருட்பிரவாகம் சிவகோடிகளில் பல பல வாகத்தோற்றும், “நயன்றான்” (நயன்=இன்பம், நன்மை, பயன்)—நீத்யமங்கள் ஸ்வரூபனாகும், இன்பவடி வாகவும், உயிர்வாழ்க்கைக் குறுபயனாகுமிருக்கும் அவன் “வரும்வழி நாம் அறியோமே” என்றார். இது ஸ்வாஸ்பவதிடன் பற்றி உண்மையில் ஒதின நுண்ணிய பொருள்மிகு இன்னுள்ள வாக்காம். (Rationalism) புலனறிவாய்க் கண்டதே காட்சி பென்றும் மற்றதெல்லாம் மனிதனுக்கெட்டாத இரகசியங்களென்றும் நம்பியிருக்கும் மேற்றிசையில் அனேகர் புலன் பொறியனுபவங்களால் எட்டக்கூடியமட்டும் ஆராய்ந்து சென்றும் முடிவுகானது முனத் திருப்தியுமடையாது மேன்மேலும் உண்மையை உள்ளபடி கண்டுபிடிக்க ஊக்கமேற்றுகொண்டுழைத்து வருகிறார்கள். இவர்களில் தலைமை வாய்ந்த சிரேஷ்டர்கள் சிறுக்கச்சிறுக்க ஆத்ம தத்துவங்களை அரைகுறையாகக்கண்டு அவற்றை முற்றமுறைய முயற்சித்து வருகிறார்கள், இவர்கள் “பகர்முகப்பார்வை”யிலேயே ஆதிக்கொட்டுப் பழகினவர்களாதலாலே, அந்தவழியில் சென்று அதற்கியல்பாயுள்ள தத்துவசால்கிர முறைப்படி நீச்சயமாயறியக்கூடியதையே உண்மை யென்று அங்கேகித்து மற்றவற்றை “அறியக்கூடாதவை” யென்னும் வகுப்பில் சேர்த்து ஒவ்வொரு சாஸ்திரவிற்பன்னரும் தான் சென்றளவே மனிதன் தன்னறிவால் அறியக்கூடிய அறிவின் எல்லையென்றும் அதற்கப்பால் மனிதன் அறிவுக்கெட்டாத இராஜ்யமிருக்கிறது, அதைப்பற்றி யொன்றும் தெரியாதென்றும் சொல்லிவந்தார்கள். அதைக்கேட்டு அவ்வக்காலத்துக் குட்டிவித்வான்களும் சாஸ்திரஞ்ஞர்களும் ‘சரிசரி’ யென்று கூத்தாடினார்கள். அவர்கள் கூத்தாடியதைப் பார்த்து இந்தியாவில் இங்கிலிஷ்படிப்புப் படித்துப் பட்டம் பெற்ற மேதாவினரும் உண்மையுரைமாட்டாத கிறிஸ்தவபாதிரிகள் வார்த்தைகளைக் கேட்டு அறிந்தும் அறியாமலும் ஆதம்பரிக்கையையிழந்து, பூத, பௌதிகசாஸ்திரங்களைப்பும், தேகமடிகை தத்துவ சில்லரை புண்மைகளையும் பெரிதாகப்பாராட்டி ஆரய மதத்தை அவமதித்து உண்மையறியமாட்டாமல் உதாசினமாகப்பிதற்றி வந்தார்கள். அப்படிக்குறித்த ‘மூர்க்கரோடு’ இதை எழுதுபவரும் ஒரு காலத்துச் சேர்ந்து கூத்தாடியவரேயென்பது சொல்லாமே யமையும். ஆனால் உண்மையில் நாட்டம் வைத்துழைத்தால் உளக்கண் திறவாமற் போவதில்லையாதலால் அந்தக்காலம் போய் உண்மையை உணரும்படியான உளக்கண் திறக்கப்பெற்ற பாக்கியத்துக்காகப் பரமதயாளுவாம் பரபரக்கடவுளைத் திரிகாசைத்தியாய் வணங்கிச் சதாகாலமும் துதி செய்து வருகிறார். கிழக்கு வெளுத்துக் காலும் வெளிச்சம் உச்சிகால சூரியன்போல் விளங்குங்காலம் எப்போ, எப்போ வென்று ஏங்கித்தொழும், உண்மையைபுணர்ந்தபடியோதத் தடை யில்லையால் ஆத்மார்த்தமாக யார் எவ்வகையிற் சொல்லினும் அதைபுள்ளபடியுணர்ந்து கொண்டாடுவதில் அவருக்குள்ள பெருமகிழ்ச்சியை வெளியிடுகிறுக்க சாத்தியமில்லை.

தலைப்பில் இங்கிலிஷ் குறிக்கப்பட்ட பெயருள்ள புஸ்தகம் அமெரிக்காவிலுள்ள பேர்போன ஹார்வார்ட் யூனிவர்ஸிட்டியில், தத்துவபேதகாகிரியாரியிருக்கும், மனோநத்துவாராய்ச்சியில் சிரேஷ்டரெனப் பேர்பெற்றப் ப்ரொபெஸ்ஸர் உவீல்லியம் ஜேம்ஸ் அவர்களால்

எடின்பரோ நகரில் அவசிடத்து யூனிவர்ஸிடியார் ஆதினத்தில் "Natural Religion" பிராகிருத மத சம்பந்தமாக; ஸார்ட்கிப்போர்ட் என்பவர், அவ்வக்காலத்துப் பிரதமஸ்தராக விளங்கும் தத்துவராய்ச்சி வல்லோர், அவர்கள் கருத்தை வெளியிட்டுப் பிரசங்கம் செய்யவேண்டுமென்று, பொருத்தி வைத்துப் பரோபகாரமாகச் செய்துள்ள ஒருபண்டைய ஏற்பாட்டின்படி சென்றவருஷத்தில் செய்த பிரசங்கங்களின் திரட்டம். இதில் 20 பிரசங்கங்களின் விஷயம் சேர்த்திருக்கிறது. இவர் பிரசங்கக்க எடுத்துக்கொண்ட விஷயம், 'பிராகிருத ரீதியாகப் பார்க்கில், ஆத்மநுபவமென்று மதப்பற்றுள்ளோர் சொல்லும் பல பல அனுபவங்கள் எம்மத்தினாலும் கட்டுப்படாத உண்மையென்றுக்கே கட்டுப்பட்டுநிற்கும் தத்துவாராய்ச்சி விற்பன்னர் கண்ணுக்கு என்னமாகத் தோற்றுகின்றன' வென்று ஆராய்ந்து அவர் அபிப்பிராயத்தை யாவருமறியத் தெரியக் கூறுவதாகவிருந்தது. இவர் செய்து கொண்ட இந்த சங்கல்பத்துக் கிசைய, தான் மேற்போட்டுக் கொண்ட கடமையை வெகு நன்றாகவும், சாமர்த்தியமாகவும், அதிருட்ப புத்தி போடும், ஆத்மவுணர்ச்சியோடும் இவர் செய்துமுடிந்தது, அப்பிரசங்கங்களிற் செப்பியவை உலகிலுள்ளார் யாவருக்கும் பயன்படப் புல்தகநுபமாசையும் பிரசுரித்துளார். இப்புல்தகம் 20-வது நூற்றாண்டின் துவக்கமாம் இக்காலத்தில் அதிமேலான அற்புத புல்தகமாகக் கொண்டாடப் படத்தக்கது. ஏனெனில், இவர் தம்முடைய துண்ணறிவாலும், ஆத்மவுணர்ச்சியாலும், நடுநிலைவாறு நிற்கும் நிதானபுத்தி விசேஷத்தாலும், சொல்லன்மை புத்திவன்மையாலும், சமயோகித சாமர்த்திய விசேஷத்தாலும், தற்காலத்தில் புராதனமாயுள்ள உண்மையான மதக்கோட்பாடுகளுக்கும் நூதனமாய்க் கிளம்பியுள்ள நவீனசாஸ்திரக் கொள்கைகளுக்கும் தீராவியாஜமாயிருந்த தொல்லையைத் தீர்க்க உண்மையில் வழிகாட்டி, மதசித்தாந்தமும், சாஸ்திரசித்தாந்தமும் ஒன்றோடொன்றொவ்வாறு முரண்படவே யுதிக்கனவென்று கொண்டுள்ள தப்பிப்பிராயத்தைப் போக்கி; உண்மையாக உள்ளபடி, அனுபவரீதியாகப் பார்க்கில், உண்மை எல்லாவீதத்திலும் ஒன்றே; நவீன சாஸ்திரமுறை பற்றிச் செல்வோர், ஒருவிதமாக அவர்கள் அனுபவத்தையுரைக்க, புராதனமாயுள்ள மதவழிபற்றிச் சென்றோர் வேறொரு விதமாக அதேபனுபவத்தை வெளியிடுகிறார்கள்; அனுபவரீதியாக ஆராயின், உண்மையெல்லாவற்றிலும் ஒன்றே: ஆனால் ஆராய்ச்சிமுறை பற்றியும், ஆராய்ச் திறந்தோர் தேகமனோபவ ஸ்வபாவம் பற்றியும், ஒரே உண்மை, அனுபவத்தில் பல பல விதமாகப் பிரபலப்பட்டு விளங்குகிறது; இவற்றில் அவரவர் தேகமனோபவ ஸ்வபாவங்களுக்குரிய குணக்குப் பிணக்குகளை நீக்கிப்பார்க்கில் ஆத்மநுபவம் அதிசயமான விதமாக அதன் உண்மையான தத்துவத்தையனுசரித்து விளங்குகிறது என்று நன்றாகக் காட்டியிருக்கிறார்.

527-பக்கங்களடங்கிய 20-பிரசங்கங்களில், 19-பிரசங்கங்கள் (484-பக்கங்கள்) மதக் கொள்கை பற்றியும் பற்றாடலும் ஆத்மநுபவம் என்று சொல்லத்தக்க உண்மையான மேலோர் ஸ்வாநுபவங்களை யெடுத்துச்சொல்லி, மனோதத்துவாராய்ச்சி முறைப்படி அவைகளின் ஒற்றுமை வேறுபாடுகளை விளக்கிக் காட்டி, 20-வது பிரசங்கத்தில் தம்முடைய முடிவான அபிப்பிராயத்தைக் கூறுகிறார். மதப்பற்றுள்ளோர் அனுபவங்களை மனோதத்துவாராய்ச்சி முறைபற்றியும், சாஸ்திர உண்மைபற்றியும் அனுபவரீதியாக ஆராய்ந்து பார்த்துப் பிரசங்கித்து

வந்ததின் முடிவாக அவர் பின்வரும் உண்மைகள் நம்பத்தக்கனவாக விருக்கின்றனவென்று கூறுகிறார். அவை:—

“1. புலனறிவுந்ருப் படும இகலோகம், ஆத்மார்த்தமாயுள்ள (‘ஆத்மலோகம்’என்கிறார்) பாலோகத்தின் ஒரு பாகம்; அதுவின்றி இதுவில்லை. (இதையே இகம் பரம் என்பார் நம்மனோர்.)”

“2. பாலோகத் தோடொக்க இகலோகம் பொருந்தவாழ்வதே நாம் ஜன்மமெடுத்ததற்குப் பலனும் முடிவுமாம்.

“3. பாலோகாதிபதியாம் ஆத்மாவோடு (இதை கடவுள் என்றாலும் சரி, விதி யென்றாலும் சரி) உள்ளமொன்றுபடக்கூடியிருப்பதாகிய ‘பிரஸுத்தனை’ யென்பது உள்ளுத்து நீகமும் ஒருவிதப் போக்கு. இந்தப் போக்கில் போவதினால் உண்மையாகவே காரியம் நடக்கிறது; ஆத்மசக்தி பாய்வதனால் கண்கூடாக் கணக்கூடிய பயன்கள் உண்டாகின்றன. இவை மனோதத்துவங்களால் மனதையும், பெளதிகதத்துவங்களால் பூதலோகத்தையும் பாதிப்பனவாயிருக்கின்றன. ‘Religion’ சம்பம், மதம், மார்க்கம், பக்தி யென்று பலபெயர்களால் வழங்கும் பதத்துக்குரிய பொருளில் மனோதத்துவ சம்பந்தமான பின்வரும் குணவிசேஷம் சேர்ந்திருக்கிறது.

“4. உயிர் வாழ்க்கையில் நூதனமாக ஒரு ருசி அல்லது சுவையுண்டாகிறது; இது உயிருக்குக் கிடைத்த ஒரு நூதன சித்திபோல் விளங்கி உயிர்வாழ்வு வினாநானம்போல் இனிமைபுகவாவது, உண்மையும் ஆன்மையும் அல்லது உறுதியும் பரக்கிரமு மளிப்பதாகவாவது முடிகிறது.

“5. இனிப்பயமில்லை யென்று ஒரு உறுதியும், எதனாலும் குலையாத சார்தருணமும் பிறரிடத்தில் அன்பும் தயவும் ஆதரிப்பும் காட்டுகிற சத்துணசம்பத்தும் கிடைக்கிறது.”

“இவைகளுக்கு உதாரணங்கள் எடுத்துக்காட்டி நூதிப்பதில் பிறர் அனுபவங்களை யெடுத்துச் சொல்கையிலேயே நமக்கு மனக்குழைந்து போய்விட்டது. இனி மனதைக் குழைய விடாது திடமாயின்று தீரமாய் விசாரிப்போ”மென்று அவருடைய அபிப்பிராயத்தைச் சொல்லத் துவக்குகிறார். முதலாவது, ‘ஆத்மானுபவம் எல்லாவிடத்திலும் ஒரேவிதமாய் இருக்கவேண்டுமென்று நினைப்பது சுத்தப்பிசகு: சாஸ்திரிதியாகவும் உண்மைக்கு ஒத்ததாகவுமிருக்க அப்படியிருக்கவேண்டுமென்கிற அலகியமுமில்லை’ யென்கிறார். எனக்கு குருமணியாய் வந்தவதரித்த பெண்மணி இந்த வுண்மையை வெகுநன்றாகவெடுத்துச் சொன்னாள். “ஞானிகள் எப்படியிருப்பார்கள்? எனனால், எப்படி. வேண்டுமோ அப்படியிருப்பார்கள். அவர்கள் நடத்தையை ஒருவிதமாக வரையறுத்துச் சொல்ல முடியாது”என்றார்.

‘மதவிஷயமாகக் கற்றும் கேட்டும் அறிவது பிரயோஜனமில்லை; உண்மை வழியில் நடந்துப்பயவேண்டும்’ என்கிறார். இதுவும் ஒரு மேலான உண்மையே. ‘வாசானூனம் உபயோகமில்லை’யென்றும் சொல்கிறார். அனுபவத்திலுந்ததே உண்மையாதலால் “Science of religions may not be equivalent for living religion”, ‘வேதாந்த ஞானம் அனுபவஞானத்துக்கிடாகாது’, என்கிறார்.

* “பார்வையிரண்டுண்டு பகிரகமுக மென்பு” என்றதன் கருத்தை விரித்துரைத்து, பகர்முகப் பார்வையில் நாம் எவ்வளவு நினைத்தாலும், அறிந்தாலும், பேசினாலும்; உள்ளத்திலும் (அர்த்தமுகப்பார்வையிலும்) அவை தோன்றல்வேண்டும்: இவ்வாறில் பகர்முகஞானம் பிரயோஜனப்படாது! அதற்கும் நமக்கும் சம்பந்தமில்லை யென்று காட்டுகிறார். “உள்ளம் பெருகி உளம்பூரிக்கவேண்டும்” என்பான் என்தாய். அது எப்படியென்றால் “உள்ளம் உருக உருகக் கள்ளம் கருகக்கருக” உளம்பூரிக்குமென்பான். இவர் உள்ளனுபவத்தின் உண்மையை மனோதத்துவங்களை யொட்டி நன்றாக விளக்கிக் காட்டுகிறார்: இதைவிளக்கிக்காட்டி, உண்மையில் கடைத்தேறவேண்டுமானால் அவனவன் அவன் மட்டிலுழைத்துக் கடைத்தேற வேண்டுமேயென்று பிறர்கொடுத்து வாரிக்கட்டிக்கொள்ளலாமென்று நினைப்பது சுத்தப்பிச்சென்று மனோதத்துவ முறைப்படி நிரூபித்துக் காட்டுகிறார்.

“தானேயுழைத்துத் தானவ னுறங்கு வான்வர்

கோன்குழைத் துழியஞ் செய்வனே.”—என்பது இவ்வுண்மையை விளக்கும் நூமொழி.

பக்தர்கள் முத்தர்கள் எண்ணக்கள், அவர்கள் அனுசரித்த மார்க்கங்கள், செய்த பூஜைகள், மந்திர தந்திரங்கள், கடைசியில் அவர்கள் சித்தி பெற்றபின் அவர்களுடைய நடத்தைகள், இவைகளை துட்பமாக அனுதாபமின்றி ஆராய்ந்து பார்த்ததில், எல்லாரிடத்திலும் ஏற்றத் தாழ்ச்சியின்றி ஒரே ரீதியாக உண்மையாய் விளங்குவது இரண்டு,—ஒரு தலைப்பில் அவர்கள் எண்ணங்களும், மறுதலைப்பில் நடத்தைகளும் பொருந்தியிருப்பது, ஸ்பஷ்டமாய் விளங்குகிறது: எண்ணம் போலிருக்கும் நடத்தை யென்பது ஒரு மாறாவிதியாக விருக்கிறது—என்று வெகு பாடுபட்டு ஆராய்ந்து இந்த உண்மையை வற்புறுத்துகிறார். இந்த மகா உண்மையை “மனம் போலிருக்கும் மாங்கல்யம்” என்னும் அழகான பழமொழியில் அமர்ந்து கிடக்கக் காணலாம். இதன் தத்துவத்தை ஏற்கனவே விவேகசிந்தாமணியில் விளக்கிக் காட்டி யெழுதியிருப்பதால் ஹிவஞ்சி இம்மட்டு நிறுத்துவோம்:

மற்றொரு பெரிய உண்மையையும் சுண்டு வற்புறுத்துகிறார். அது என்னவெனில் “பக்தி”; இதை “faith-state” என்று சொல்கிறார். ‘பக்தியில்லாத ஜன்மம் பாழ்’ என்று கொள்க. லியோ டால்ஸ்டாய்[†] சொல்லியிருப்பது வாஸ்தவமென்றும், எந்த விதத்தில் பார்த்தாலும் அது உண்மையென்றும் வற்புறுத்திக் கூறுகிறார். பக்திரஸத்தைப் பற்றிச் சிறிது விரித்து, பக்தியுண்டானால் சிரத்தையும் தானே புண்டாகிறது என்கிறார். நம்மவர்கள் இதனுண்மையறிந்தே ‘பக்தி சிரத்தை’ யென்று இரண்டையும் இணையிரியாது கூட்டிச் சொல்வது வழக்கம். இதனுண்மையறிந்த ஸ்வானுபவச் செல்வியாம் என்தாய் பக்திக்கும் சிரத்தைக்கு முள்ளஉறவை வெகு அழகாக வெடுத்துச் செப்பினாள்: “அப்பா குழந்தாய், பக்தியும் சிரத்தையும் மனிதருக்குள்ள இரண்டு கால்கள் போல், கடவுளைத் தேடிச் செல்வோர் கடவுளை வழிபட்டு நடக்கும் இரண்டு அற்புதக்கால்களாம். கால்கள் எப்படி ஒன்று முந்தினால் மற்றொன்று அகற்கு முன்னால் முந்தி, பின்னொன்று அதற்கும் முன்னால் முந்தி, கால்களுடையவளை வழிதொடையச் சிக்கிரம் நடத்திக் கொண்டோடுகின்றனவோ; அப்படியும்

* See At mavidya manyari, அகண்டானந்தம்;

† Count Les Tolstoy.

போல, பக்தியுள்ள மனத்தில் சிரத்தை யதிகரித்து, சிரத்தைக்குமேல் பக்தியதிகரித்து, இப்படி ஒன்றின்மேல் ஒன்றாகப் பெருகி பக்தியும் சிரத்தையும் முழுசு—வை வெகு சீக்கிரத்தில் முத்தி விடுகொண்டு போய்ச் சேர்க்கும்பா” என்று அருட்சுவை மிக அமிர்ந்த வராகம் பொழிந்து செப்பினர். என்னை யருமையாய் பெற்றெறித்த ஆனந்தத்தாயை “அம்மா, ஸ்வாமி யிருக்கிறார் என்கிறீர்களே, அவரைப் பார்த்தீர்களா? அறிந்தீர்களா? அறியச் சொல்வீர்களா?” என்று வினையபொழுது, “அப்பா, ஸ்வஜீவதயாபரணை கடவுள் ஒருவர் இருக்கிறார். இது சக்தியம். ஆனால் அவரைப் பற்றிச் சொல்லத் தெரியாது; அறியவும் முடியாது; ஆனால் அனுபவிக்கத் தெரியும்; நான் அவரை யனுபவித்துக் கொண்டு ஆனந்தமாயிருக்கிறேன். நீயும் அனுபவித்துப் பார்த்தால் அப்போ தெரியும் அவருடைய ருசி. கல்கண்டு தித்திக்கிறது என்று கற்கண்டைத் தின்னறியாதவனுக்குச் சொல்லி யென்பபயன். நான் வாயில் கற்கண்டைப் போட்டுக்கொண்டு, வாயில் ஜலமூர நாவைநப்புக் கொட்டிக் காட்டினால் அவனுக்கு என்ன தெரியும்; நப்புக்கொட்டுகிற சப்தம் கேட்குமேயன்றி யதன்சுவை யறியான். கற்கண்டை அவன் வாயில் போட்டு எப்படி யிருக்கிறதென்று கேட்டால் நப்புக் கொட்டிக் காட்டுவான்” என்பான். இப்படி “பால்கீனைத் தூட்டுந் தாயினும் பரிந்து” “பாவியேனுடைய ஊனினையுருக்கி உள்ளொளி பெருக்கி உலப்பிலா ஆனந்தமாய தேனினைச் சொரிந்து” என்றாய் அடித்தடித் தூட்டி என்னை, யாளாக்கி விட்டது ரூபகத்திற்கு வருகிறது. அதைகீனைக்குந்தோறும் அவளளபு இப் “புன் புலால் யாக்கை புறாபுறாகலிய” ப்பு குந்திட, என் “என்பெலா முருக்கி எளியையாய் ஆண்ட” “நற்சோதி” யைச் “சிக்கெனப் பிடிக்க” யான் பட்டபாடுகள் மனக்கண்முந்தோன்ற இப்புன்மை யனுக்குப் இப்பாக்கியம் கிடைத்ததேயென்றதீசயம் மேலெழுந்து பொருகிறது. இந்த அனுபவ சிலாக்கியத்தை இங்குவர் இப்படிச் சொல்கிறார்: “God is not known, he is not understood; he is used.” “If he makes himself useful, the religious consciousness asks for no more than that” என்கிறார். இரண்டுக்கும் வித்யாசமில்லை. கடவுளோ டைக்கியமாயனுபவிக்கும் சுகத்தை எந்தாய் போதித்த வண்ணம் ஆனந்தத்தாய்மொழியிசிறந்து எடுத்துக் கிழேவரைகிறேன்:—

“சுகமேதானுனாலும் சுகமென்றால் தித்திக்குமோ?
தின்னறியவேண்டியது இன்பசுகம்மதனை
இன்பசுகம்மதனைத் தின்னாருகியறிந்தாலும்
அறிந்த அறிவறிய வேண்டும்—
அப்புறந்தானையா சுகம்
அந்த சுகமதனையறிந்துசொல்வ தெப்படிச்சொல்!
அறிவழிச்சுகமதனை யனுபவித்தேயறியவேண்டும்.”

இது விஷயமாக ப்ரொபெஸ்ஸர் ஜேம்ஸ் வற்புறுத்திக் கூறுவது மிகவும் நன்றாயிருக்கிறது. கடவுள் ஒருவர் இருக்கிறாரா இல்லையாவென்பது கேள்வியில்லை. “கடவுளு நானுமொன்றானேன்” என்று பெரியோர் கூறியநிலை யனுபவிக்கக் கூடியதா இல்லை? அது கூடிய தானகாலத்தில் மற்றக் கேள்விகளுக் கிடமெங்கே.* இதைப்பற்றி அவர் முடிவாகச் சொல்லும் அபிப்பிராயம் என்னவெனில், “Religion must be considered vindicated in a certain way from the attack of her critics.” “மதம் அனுவசியமென்று சொல்லக்கூடாது: அது அவசியமானதே” யென்பதாம்.

* “Not God, but life, more life, a larger, richer, more satisfying life, is in the last analysis the end of religion. The love of life at any and every level of development is the religious impulse.”—See . 507, of his book.

ஓம். ஸ்ரீ.

நிருமலியை

‘நிருவஞ்ஞவர் சமாதி தரிசனம்.’*

அதி.

சித்தனையுனக்குத்தேன் நிருவருனனக்குத்தாய்
வந்தனையுனக்குத்தேன் மலரடியெனக்குத்தாய்
வைத்துணருனக்குத்தேன் பாகதியெனக்குத்தாய்
சந்தனைப்பயத்தமாதே கருந்தினிலிருக்குத்தேவே.—Adapted.

INTERNAL OR TRUE SPIRITUAL WORSHIP.†

உட்சமய ஆராதனை.

வாயுதாரணை.

† “கும்பகத்தினுள்ளே குறித்தானைத் தானோக்கில்
தும்பிபோ னித்குத் தொடர்ந்து.”

(ஆர்ச்னமுறை.)

1. மண்டலங்கல் மூன்று மருவ ஸ்டனிருத்தி
அண்டனை யர்ச்சிக்கு மாறு.
2. ஆசனத்தைக் கட்டி யான்றனை யர்ச்சித்து
பூசனைசெய் துள்ளே புணர்.
3. உன்னமே பீடம் உணர்வே சிவலங்கம்
தென்றிய யர்ச்சிக்கு மாறு.
4. ஆதாதத் துள்ளே யறித்து சிவனுருவை
பேதமு வர்ச்சிக்கு மாறு.

5. பூரித் திருத்து புணர்ந்து சிவனுருவை
பாரித்தங் கர்ச்சிக்கு மாறு.
6. வினக்குது சிவதையான் மெய்ப்பொருளைக் கண்டு
1 துன்கேற வர்ச்சிக்கு மாறு.
7. பிண்டத்தி னுள்ளே போர்விறைவனைக்
கண்டுதா னர்ச்சிக்கு மாறு.
8. மத்திரங்க ளெல்லா மயங்காம லுண்ணினைத்து
முத்தானை யர்ச்சிக்கு மாறு.
9. போர்க் கருத்திருந் பிண்டத்தி னுண்ணினைத்து
ஆதானை செய்யு மாறு.
10. உன்னத்தி னுள்ளே யுறப்பார்த்தல் கொண்க
மென்னத்தா னர்ச்சிக்கு மாறு. [உரை]

* ‘சமாதிதரிசனம்’-இப்பதத்தை ஆத்மார்த்தமாக வுணர்வேண்டியது. இந்த தரிசன மகத்துவத்தை வார்த்தைகளால் விளக்குவது கூடாதாயினும் ஒரு உதாரணத்தால் விளக்குவோம். சுகாதி நால்வர் பரமசிவனிடத்தில் உபதேசம் பெறச்சென்றபோது அவர் கல்லால் நீழலில் தஞ்ஞமூர்த்தி ரூபமாயிருந்து சின்முத்திரைகாட்டி மனதையடக்கவழி ‘இப்படியிரு’வென்று சமாதியிலிருந்து காட்டின சாக்ஷியை சுகாதி நால்வரும் கண்ணுப்ததே ‘சமாதிதரிசனமாம்.’

(சின்முத்திரையென்பது ஆட்காட்டி விரலையும் கட்டைவிரலையும் ஒன்றுசேர்த்து சிவனும் பாமரமொன்று எனச்சொல்லாமல் சொல்லும் குறியாம். இதை சற்குரு வினக்கிக்காட்டினாலன்றி உண்மை விளங்காது.)

† cf “God is Spirit and they that worship Him must worship in spirit and truth.”

† இக்குறியிட்டதும் பின்வரும் 1-5 இலக்கமிட்ட சுடிகளும் ஒளவையார் அருளிச்செய்தவை.

1. துனக்கம்—அச்சம், ஒரீ. இங்கு ‘அச்சமற’ எனக் கொள்ளல் பொருத்தம்.

(பக்திபூசனை.)

11. பாடியு முடியும் பல்காலும் நேசித்துத்
தேடுஞ் சிவ சிந்தையால்.
12. அன்பா லுறுது மலறியும் ஆள்வானை
யென்புருதி யுள்ளே நினை.
13. கண்ணு லுறப்பாந்துக் காதலாற் றுனோக்கில்
உண்ணுமே யீச னெனினி.
14. அடியார்ச் சுடியரா யன்புருகித் தம்முன்
படியொன்றிப் பார்த்துக் கொணல்.
15. ஈசனெனக் கருதி யெல்லா லுபிற்களையும்
நேசத்தால் நினைந்து கொள்.
16. மெய்யாயிற் கூட விதிர்ப்புற்று வேர்த்தெழுந்து
பொய்யம்மையி லீசனைப் போற்று.
17. செறிந்தறித்து நாடிச் செவ்வியதா யுள்ளே
அறிந்தானை யாய்ந்து கொணல்.

(நினைப்புறுதல்.)

18. கருத்துறப் பார்த்துக் கலங்காம னுள்ளத்
திருத்திச் சிவனை நினை.
19. குண்டலியி னுள்ளே குறித்தானைச் சிந்தித்து
மண்டலங்கள் மேலாகப் பார்.
20. மிக்க மனத்தால் மிகநினைந்து சிந்தித்தில்
ஒக்கச் சிவனுருவ மாம்.
21. வேண்டுவார் வேண்டும் வகைதான் விரித்தெத்
காண்டற் கரிதாஞ் சிவம். [குற]

(அபயஸ்தம்.)

22. நெஞ்சகத் துனோக்கி நினைப்பவர்க் கல்லால்
அஞ்ச லென்னுது சிவம்.
23. பற்றலா தொன்றைப் பற்றினு லல்லது
கற்றதனு லென்ன பயன்.
24. தம்மை யறிவாரைத் தாமறிந்து கொண்டபின்
தம்மை யறிவரோ தான்.

(ஆனந்தம்.)

25. இமையாத நாட்டத் திருந்துணர் வாருக்
கமையாத வானத்த மாம்.

(முத்தி.)

26. துரியத் கடந்த கடரொளியைக் கண்டால்
மாணம் பிறப்பில்லை வீடு.

(மௌனம்.)

27. சாகா திருத்த தலமே மவுனமது
ஏகாந்த மாக வீறு.

(மௌனகுரு.)

28. வெளியில் வினைந்த வெளியின் கனிதான்
ஒளியி லொளியா யுதம்.

(குருதரிசனம்.)

29. உருவத் தழுவாக வுள்ளத்தே சென்று
புருவத் திடையிருந்து பார்.
30. புருவத் திடையிருந்து புண்ணியனைக் காணில்
உருவற்று நிற்கு முடம்பு.
31. அஞ்சு மடக்கி யறிவோ டிருந்தபின்
துஞ்சவ தில்லை யுடம்பு.
32. பற்றற்று நின்ற பழம்பொருளைச் சிந்தித்தில்
முற்று மழியா துடம்பு.

(ஐக்கியநிலை-ஞானம் பிரியாமை.)

33. குருவாம் பாணந்தி கூடல் குறித்தாம்
கருபோது நீங்கா திரு.
34. சுந்தரச் சோதி துலங்கு மிடமது
மந்திரச் சக்கரமு மாம்.
35. தூராதி தூரஞ் சொல்லத் தொலையாது
பாராப் பராபாம் பார்.
36. ஈரொளி யீதென் றிறைவ னுறைத்தனன்
நீரொளி மீது நிலை.

37. அந்தமு மாதியு மில்லா வரும்பொருள்
கந்தா ஞானச் சடர்.

(குருமொழி.)

38. இதுமுத்தி சாதனமென் றேட்டில் வரைந்து
பரிவைத்தனன் குரு பார்.

(குருவழி.)

39. குருவி னடிபணிந்து கூடுவ தல்லார்க்
குருவமாய் பித்குஞ் சிவம்.
40. தலைப்பட்ட சற்குருவின் சன்னிதியி லல்லால்
வலைப்பட்ட மானதுவே யாம்.
41. நெறிப்பட்ட சற்குரு கேள்வழி காட்டில்
பிறிவற் றிருக்குஞ் சிவம்.

42. ஒன்றி லொன்றாத மனமுடையா ருடல்
என்று மொன்றது சிவம்.

(துறவியல்.)

அறிவே குருவாயின் றுங்காரம் பேர்க்குவிக்கச்
செறிவே துறவாமென் றறி.

43. நாட்டில்லாத விடம் நாட்ட மறித்தயின்
மீட்டு விடாது சிவம்.

(என்தாய்.)

தள்ளையவள்தான் வெள்ளையருவினன் தயவு மிகுதி
பிள்ளையருவினைப் பெருவெளியாக்கினன். [யாற்

44. பஞ்சமா சத்த மறுப்பவர்க் கல்லரஅல்
அஞ்ச லென்னாது சிவம்.

(முடிவுரை.)

ஆக்கினனென்ற யாயினனானே யுள்ளுற நோக்கிடில்
ஆக்கினனாயின னிருவரு மொன்றே.

(அவன் துணை.)

45. தோன்றாத தூயவெளி தோன்றியக்கா ளுன்
தோன்றும்ந் காப்ப தறிவு. [னைத்

ஒம் தத் ஸத்.

சிவோஹம்.

THE ILIAD OF HOMER.

ஹோமர் என்னும் மகாகவிபாடிய

இலியயுத்தம்.

முதற்காண்டம்.

(115-வது பக்கத் தொடர்க்கி.)

அகமம்னனுக்கும் அக்கிலனுக்கும் பிணக்கம்.

வேறு.

66. அறைந்த சொற்கடன் செலிப்புக வக்கிலனென்பான்
நிறைந்த சிந்தையுஞ் சேற்றழு நெஞ்சிடைநிமிர்,
மறந்தவா நெடுவாளுறை கழித்தனன் மன்னை
இறந்து விழுவின் நெறிவனென்றுடன்றன நெழுந்தான்.

(இ-ள்) இவ்வாறு கூறியவார்த்தைகளைக் கேட்டமாத் திரத்தில் அக்கிலனுக்குக் கோபமும் விய
சனமும் மேலிட்டத் தனது கூரியவானையுருவிக்கொண்டு அகமம்னை ஒருவேட்டாய் வெட்டித் துணிக்
கின்றேனென்று கோபித்தெழுந்தான்.

67. எழுந்த வெஞ்சினப் பெருங்கன லியல்பினிலவிய
அழுந்து நெஞ்சினிலறிவெனும் குளிர் புனல் பெருக்க
கழுந்தர் செய்செயல் கருதுகனெதிரல் வெனக்கோண்
டொழிந்துமேவின னென்றோடொன்று நழுவறு முளத்தான்.

(இ-ள்) பொங்கி யெழுந்த கோபத்தினானது அவ்ந்து போகும்படி அக்கோபம் அழுந்திய
நெஞ்சில் அறிவென்னும் குளிர்ந்த ஜலம் பெருக்கம் கொள்ள, அக்கோபம் நீங்கி அறிவாலாலோசித்து அறி

வில்லாத மூடர்கள் செய்யும் காரியத்தை நாம் செய்தல் முறையன்றென்று கருதி ஒன்றோடொன்று விக்ர பப் படுகின்ற பல வெண்ணகல் மாறிமாறித் தோன்றும் உள்ளத்தனாகிய அவ்வகலின் அரசனைக்கொல்ல வெண்ணிய எண்ணத்தை மாற்றினான்.

68. யாதுசெய்வ தென்றறிந்தில விலங்கு தன்வடிவான்
பாதிவள்ளுநற் யுறந்திடப் பற்றினனிருப்ப
ஒதும்விண்ணினின் நிழல்தனன் யூனெனின் பணியாற்
போதமேவிய மினரவைப் பொலங்கொடிமாதோ.

(இ-ள்.) இன்னது செய்வதென்றறியாவிடத் தான் உருவியவானிப்பாதி யுறையிற்செருகிய வண்ணம் பிடித்திருப்ப அச்சமயத்தில் யூனெனெனும் தேவானியின் கட்டினையாலே மினரவையென் னும் தெய்வப்பெண் ஒருவன் வானுலகில் நின்று இறங்கி வந்தான்.

69. போந்தவவ்வணங் கக்கிலன் பின்புறத்திருந்து
சேர்தவண் முடிபற்றின ளீர்த்தலுந்திரும்பி
ஏந்தல்யாவ ரென்றங்நனநோக்கலுமிலங்கிக்
கார்தி விசுறுங்கண்களாலியை நென்றறிந்தான்.

(இ-ள்.) அவ்வாறு வந்த அவ்வணங்கு அக்கிலன் பின்புறத்தில் நின்று அவன் முடியைப்பற்றி யிழுக்க அவன் யாவரென்று திரும்பிப் பார்த்தவுடனே அவனது கண்களினின்று வீசிய ஒளியினால் அவனை இன்னொருவன் தெரிந்துகொண்டான்.

70. வன்பு மேவுரு மற்றவர்க் கறிவற மறைத்துத்
தனக்கு மாத்திரம் தெரிவுறத் தகையினில்விளக்கி
இனிக்கவே முனமெழுந்திடு மியலுமனங்கைக்
கனக்க நோக்கின னின்னணங்கழ நின்னவனே.

(இ-ள்.) அழகு பொருத்திய தனது ரூபத்தை மற்றவர்களுக்குச் சிறிதும் காணக்கடாதபடி மறைத்துத் தனக்கு மாத்திரம் தெரியுபபடிச் காட்டி இனிமையாகத் தோன்றிய அவ்வழகிய தெய்வகன் னினையை அக்கிலன் கவரவப்படுத்தும் பாவனையாகப்பார்த்து அவனாடன் பின்வருமாறு கூறலாயினான்.

71. அன்பினுலெனை யளித்திடு மாசையாலிங்கு
வன்புறசெய்யு மிவ்வகமனன் கொடுமைமால் வருகும்
துன்பியாவையுங் காணுமாச் சுடரு நீள்விண்ணின்
யிம்பரேகினை போலுந் தெய்வமையாளிறைவி.

(இ-ள்.) என்னை அடிமை கொள்ளும் தெய்வமே, என்னிடத்தில் வைத்த பிரீதியினாலும் என் னை சகிக்கும் ஆசையினாலும், எனக்கு அக்கிடங்களைச் செய்யும் இந்த அகமம்னனாலுண்டாகும் துன்பங்க ளெல்லாவற்றையும் கண்ணாக்காணவந்தாய்போலும்.

72. துணிந்து ரெப்கொடும்பிழைகளைத் துன்னினை நோக்கும்
அணங்கிரரசே யினியப்பிழையிழைத்த
குணங்கெடுங்கொடுங் கொற்றவனுயிர் தனைக்குடித்துத்
தினிந்த லெம்பகை தீர்த்திடுந் திறையுங்காண்புக.

(இ-ன்.) அரசன் எனக்குத் துணிந்து செய்த கொடிய குற்றங்களைப் பிரத்தியக்ஷமாக இங்கு வந்து பார்த்த சேவி இனிமேல் நான் ஆக்குத்தற்களைச் செய்த கற்றனமில்லாத கொடிய அரசனைக்கொன்று என் பகையைத்தீர்த்துக்கொள்ளும் சாமர்த்தியத்தையும் உனக்குக்காட்டித் தருகிறேன்பார்—என்று கூறினான்.

73. விளம்பு மல்வுரை செவியுற மினரவை புரைப்பான்
உவம்புமுங்கிடேலுன் சினமொழித்திடர் பொருட்டே
வளம்பிறங்கு நீன் வானகத்துறத்தனன் வந்தேன்
தளம்புமாரநுள் யூனெவின் பணிதலை தாங்கி.

(இ-ன்.) இவ்வாறு கூறிய வார்த்தைகளைக் கேட்டமாதிரத்தில் மினரவை சொல்லுகின்றான் நீகொடியாதே. உன் கோபத்தை ஆற்றிப் பொருட்டே அருள் பிறைந்த யூனெவின் கட்டளையால் வான கத்தைவிட்டு இங்கு நான் வரலானேன்.

74. வானநாயகி கட்டளை விதனை நீ மறுக்கேல்
நான் நீங்கிய மனத்தினையுணர் வினுக்கனித்து
மானவாளுறை செய்க்குக் மன்னனைச்சிந்தை
சுன மாம்பவசை யெனுந்தழு லெரித்திடவிடுத்தே.

(இ-ன்.) வானநாயகியாகிய யூனெவின் கட்டளையாகியவிதனை நீ மறுத்திடாதே. குற்றமற்ற உன்மனத்தில் அறிவை ஒங்குவித்து உருவியகத்தியை உறையில் இடுக. அரசனை அவன் செய்த தீய செய்கையே தழல்போலச் சுட்டெரிக்கும்.

75. உரைக்கு மென்னுரையோருதி புனக்குறு மிகழ்வைக்
கரைக்கவோக பகல்கலித்துளதன்று வெங்கடர் வேல்
பரிக்கு மன்னவன் படைத்துணை வேண்டி நின்னுறுவன்
பரக்க வென்று பல்பொருள் கொடுக்கழ்ந்துணைப் புரிந்தே.

(இ-ன்.) நான் சொல்லும் வார்த்தையை நினையில் வைத்துக்கொள். உனக்கு அகமம்னனல் வேந்த அபமானம் நீங்க ஒரு நான் வருதற்குள்ளது. அப்போது அரசன் உன்னை வந்தடுத்து அநேக பொருள்களை உனக்குக் காணிக்கைவைத்து உன்னை விரும்பித் தோத்திரம் செய்து உன்னைப்படைத் துணையாக வாழேண்டுமென்று வருத்திவேண்டிக்கொள்வான்.

(இன்னும் வரும்)

எஸ். முத்து ஐயர், பி. எ.

OBITUARY.

மரணங்கள்.

சென்ற மாதத்திலும் இந்த மாதத்திலும் இவ்வி ராஜதானியில் பலுதுறையிலும் பேர்பெற்று விளங்கிய பலர் காலஞ்சென்றுபோனார்கள்.

(1) பல்லாரியில் பாரிவர்த்தகராயிருந்தவரும், பரோபகாரியும், சிலகாலம் சட்ட சிருபணசபை மெம்பராயிருந்தவருமான ராவ் ப்ஹதூர் ர. சபா பதி முதலியார் அவர்கள் சென்ற மாதம் சென்னையில் காலஞ் சென்றார். இவர் தர்மிஷ்டர். ஜனங்களுக்கு உபகாரமாக எவ்வளவோ உதவி செய்தார். வியாபார விஷயங்களில் துணிந்து இத்தியா முறையையிலும், இங்கிலாந்திலும் கூட இவர்பேர் பரவ வியாபாரஞ் செய்துவந்தார். கிருஷி விஷயமாக அனேக சீர் திருத்தங்கள் செய்ய ஒத்தாசை செய்தார். வியாபாரத்தில் ஷேடம் வரவே, இவர் முன்போல் வெளிய ரங்கத்திலுழைக்காது அத்தாங்கத்திலுழைத்து வந்தார். இவருடைய ஸாணம் இவரை யறிந்த பலராலும் வீசனிக்கத்தக்கது. இவருடைய ரூபகார்த்தம் பெல்லாரியில் இவர் உருவத்தைச் சிலையில்லுத்து வைக்க இவருடைய நேசர்கள் தீர்மானித் திருக்கிறார்கள்.

(2) ஸர். அமராவதி சேஷய்ய சாஸ்திரியார் அவர்களும் கும்பகோணத்தில் காலஞ்சென்றுவிட்டார். இவர் பெளவல் துறையின் கீழ் இங்கிலிஷ் படித்துப் பிரபலமான வாலிபர்களில் ஒருவர். பிரிடிஷ் துறைத்தனத்தார் சேவகத்தில் முதலிலமர்ந்து சித்திரத்தில்தானே தாசில்தார் வேலைக்கு வந்து படிப்படியாக மேலேறிச் சடைசியில் ரெவின்யூ போர்டு சாஸ்தேதார் பதவிக்கு வந்தார். அந்த வேலையிலிருக்கும்பொழுது ரெவின்யூ போர்டு மெம்பர்சன் இவருடைய திறமையையும் உத்தியோக சாமர்த்தியத்தையும் ன்ரு மதித்து இவருடைய ஓலோசனையை மிகவும் நாடி வந்தார்கள். அக்கிருந்த ஸர். டி. மாதவராயருக்குப் பின் திருவாங்கூர் இலாகாக் சென்ற அங்கே கல்ல பேரெடுத்து, பிறகு பவலருஷ்க்கர் புதர்கோட்டையில் திவானாக வம், திவான் ரெஜென்டாகவுமிருந்து அச்சிறு காலம்

தானம் கலெக்டரெய்திருந்ததைச் சீர்திருத்தி அதை, கல்ல பதவிக்குக் கொண்டுவந்தார். இவருடைய புத்தித் தெளிவும், சாமர்த்தியமும் இராஜ்ய தந்திர சபுணத்துவமும் இத்தியாயுக்கு வந்த கவர்னர்கள், கவர்னர்-ஜெனரல்கள் எல்லாராலும் மிகமதித்துக் கொண்டாடப்பட்டு வந்தன. ஸ்தலம் பெருத்து, வயோதிக திசையில் வெளியேற சாத்திய மில்லாதிருந்தாலும் இவர் மாளிகையின் மேல்மெத்தையிலிருந்தபடி உலகில் எட்கும் விஷயங்களை யெல்லாம் உன்னபடி யறிந்தணர்ந்த அவைகளில் சிரத்தையெடுத்துக் கொண்டுவந்தார். கவர்னர்கள் இவரைத்தேடி இவர் வீடுசென்று பேட்டியளித்து வருவார்கள். ஸர் ஆர்தர் ஹர்வலக்கு கவர்னராயிருந்தபொழுது இராஜதந்திரத்தில் தான் இவருக்கு சிஷ்யராயிருக்கவே யோக்கியதை யென்றுசொன்னார். இவர் புதர்கோட்டையி லிருந்தபொழுது விவேகசிந்தாமணியின் உபயோகத்தை யறிந்து அதை அந்தச் சமஸ்தானத்திலுள்ள எல்லாப் பள்ளிகளிலும் படிக்க உபயோகப்படுத்திப் படி துறைத்தனச் செல்வியல் வாங்கியளித்தார். இவரை நாம் ஹேரில் புரக்க நேர்ந்தபொழுது தாம் விவேகசிந்தாமணியை இடைவிடாது வாசித்து வருவதாகவும், தயிர்ப்பத்திரிகைகளில் அதயிகவும் சிறந்ததாயிருக்கக் காண்பதாகவும், அது பொருள்வகையில் போதுமான உதவியின்றி வருத்துவதைக் கேட்கத் தான் வீசனிப்பதாகவும் சொல்லி, இவ்வி ராஜதானியிலுள்ள பிரதமவித்தியாதர்பாடசாலைகளெல்லாவற்றிலும் உயர்ந்த பாடசாலைகளிலும் கலாசாலைகளிலும்கூட அதை யெல்லாரும் வாசித்து வருதல் மிக நன்மை பயக்குமென்றும் சொல்லி இப்பத்திரிகையினிடத்தில் மிக மதிப்புடையவத்தன்னவராகக் காட்டினார். இவருடைய சரித்திரமொன்று இங்கிலிஷில் புதர்கோட்டை காலேஜ் ப்ரொபெஸ்ஸர் மா-ர- காமேசுவாய்யர் அவர்களால் பிரசுரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவர் காலஞ் சென்றதால் இத்தியாவில் மகிமை பெற்றுவிளங்கிய முன் காலத்திய பிரபல ஸ்தானங்களில் சடைசியாயிருந்த ஒருவர் மறைந்தார்.

(3) கனம் மிஸ்டர் ஜி. எச். ஸ்தீவர்ட்.—வித்திய இலாகைக்கவராயிருந்த கனம் மிஸ்டர் ஜி. எச். க்ரேவர்ட் அவர்கள் சில நாள் தேச அச்சோக்கிய

மாயிருந்த னானது ஸ்வப்னம் வெளியாயிற்றுக் கிழமையன்று இஃவு சென்னையில் காலஞ்சென்றார். இவருக்கு வந்த வியாதி குணப்படுமா போல்காட்டியும் அது பித்தி அதிகமாகி அவரை மாய்த்துவிட்டது 1852-ம் வருஷம்] போர்ட்டர்துரை ஸ்தானத்தில் கும்பகோணம் காலேஜ் தலைமை வகிக்கும்பாறு சீமை யிலிருந்து வரவழைக்கப்பட்டார். கேம்பிரிஜ் யூனிவர்ஸிடியில் இவர் படித்தத்தேறினவர். கணித சாஸ்திரத்தில் மஹா சிபுண்டென்று பேர்பெற்றுத் தேறியவர். அது விஷயமாக நடக்கும் கடினமான பரீட்சையில் முதல்தரமாகத் தேறின "Wrangler" என்று சொல்லும் உயர்ந்த கீர்த்திபெற்றவர். இவருடைய புத்திவன்மை யெல்லாராலும் கொண்டாடப்பட்டவந்தது. மூன்றுவருஷம் கும்பகோணத்திலிருந்து, பிறகு சென்னை பிரெஸிடென்ஸி காலேஜுக்கு வந்தார். அங்கே சில வருஷங்கள் பரொபெஸ்ஸராயிருந்த பின் டாக்டர் டங்கனுடைய ஸ்தானத்தில் இவர் காலேஜ் தலைமையாக வகிக்கலானார். இவரைப்போல் அபாசாமர்த்தியமுன்னவரின் சாதாரணமாக இப்பொழுது சென்னை வித்யா இலாகாவுக்கு வருகிறதில்லை. பூனாவில் ஸ்ரீ புருஷோத்தம பாஞ்சபே ஒருவரே இவரைப்போல் கீர்த்திபெற்று இத்தேசத்தில் வித்யாவிஷயமாக உணர்த்துவருகிறார். இவருடைய புத்திசாமர்த்தியத்தைக்கண்டு எல்லாரும் இவரை நன்கு மதித்தார்கள். புத்திவன்மை மிகுதியுண்டானாலும் அத்தோடு தான் போவதே போக்காய்ப் போகும் குணமுமிருந்ததால் பொதுவிஷயங்களிலேனும் மற்ற விஷயங்களிலேனும் வித்யா இலகா சம்பந்தமாய் இவரை பொதுப் பிரயோஜனமான ஒருவழியில் திருப்புவது சாத்தியமாகவில்லை. சுதேச பாஷைகளால் கெடுத்தலே யன்றி நன்மை யில்லையென்ற பாவம் இவருக்கு எப்படியோ மனத்திட்டமிட்டது. சுதேச பாஷாநூலாம் இவருக்கு அதிகமாகவில்லை யாதலால் அப்பாஷைகளின் குணமறிந்துகொண்ட அபிப்பிராயம் என்று சொல்வதற்கில்லை. அப்பாஷையனுபவிமென்று தன்சுக்குப்படுவே அதை நெய்ப்படியும் தொலைத்துவிடுவதே சரியென்று நினைத்தவந்தார். இது இவர்மட்டில் சொந்தமாய்க் கொண்ட அபிப்பிராயமா யுன்னவரையில் இவர்மேல் குற்றஞ் சொல்வதற்கில்லாமலிருந்தது. வித்யா இலா

காத் தலைவராய் வந்தபின்னும் இவர் இந்த அபிப்பிராயத்தையே உத்தியோகமுறையிலும் தழுவி யனுசரிக்கத் தலைப்பட்டது சுதேச பாஷா பிமானிகள் எல்லாருக்கும் பெருமீதி வினைப்பதாயிற்று. யூனிவர்ஸிடி கமிஷன்முன் யூனிவர்ஸிடி பரீட்சை சம்பந்தமாக சுதேசபாஷைகளை அறிக்விடுவதே நலமென்று சொன்னதையவர்களும் அங்கேகிரித்துச் சிபார்சுசெய்யஅது பெரு வில்லங்கமாக முடிந்தது. இது விஷயமாகப் பித்தி பொதுஜன அபிப்பிராயம் பிரத்யக்ஷமாக வெளியிடப்பட்டதைக் கொண்டும், யூனிவர்ஸிடி ஸெனேட் சபையிலே இந்தச் சிபார்சு அங்கேயா மானதல்ல வென்று தள்ளப்பட்டதிலிருந்தும் இவர் தம்முடைய சொந்த அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவித்தாரென்றும், தன் உத்தியோகப் பொறுப்பையும் வித்யா இலாகாவின் உட்கருத்தையும் ஜனங்களின் கேட்கத்தையும் கருதித் தம்அபிப்பிராயத்தை யாதரித்து பொதுஜன அபிப்பிராயத்தையும் கேட்கத்தையும்நாடி இச்சிபார்சு செய்தவராகத் தெரியவில்லை. சமீபகாலத்தில் பிரதம வித்யாவிஷயமாகச் சிறிது சிந்தனை யுடுத்துக் கொண்டு ஏதோ பிரதமபாடசாலைகளையும் அங்கு போதிக்கப்படும் வித்யாமுறையையும் விர்த்திசெய்வார்போல் தோற்றியது. அதுவும் ஒன்று மில்லாமற்போயிற்று. இவர் வித்யா இலாகாத்தலைமை வகித்த நாலு வருஷகாலத்தில் வித்யாவிஷயமாக இவர் செய்தசீர்திருத்தங்கள் ஒன்றும்விசேஷமாகச்சொல்வதற்கில்லையாயினும், இவர்மட்டில் புத்தி வன்மையிலும் சாமர்த்தியத்திலும் மிகச் சிறந்தவரென்பதிலும் இவரைப்போல் மேதாவி வித்யா இலாகாவுக்கு இலகுவிக்கிடக்கமாட்டாரென்பதிலும் சந்தேகமில்லை. இவர் இத்தேசத்திற்கு உத்தியோகமாக வந்த 20-வருஷங்களுக்குமேலாகின்றன. இன்னு மிசண்டொரு வருஷங்களில் இவர் பென்ஷன் பெற்றுக்கொள்ளும் படியான காலம் கிட்டி வரும். இந்த சமயத்தில் இவர் தம் மனைவியையும் புத்திர மித்திரர்களையும் உத்தியோகத்தையும்விட்டுப் பிரிந்து போகும்படி இவருக்கு மானதிசு ரேர்த்து மிகவும் விசனிக்கத் தக்கதே. இவருடைய மனைவி மக்கள் மித்திரரோடும் இவருடைய சகோதரர் மிஸ்டர் எச். எ. ஸ்டூவர்ட்டோடும் இது விஷயத்தில் எல்லாரும் அனுதாபப்படுவார்கள். காரும் அனுதாபப்படுகிறோம்.

(4) வி. கோ. சூரியாராயண சாஸ்திரிகள்,—
 இதில்தியன் காலேஜில் பிரதமதமிழ்ப் பண்டிதராய்
 ருத்தம்-ரா-சுத்ரீ, வி. கோ. சூரியாராயண சாஸ்திரி
 யவர்கள், சிலவருநாக்களாக ஆயரோகத்தால் பிடிக்கப்
 பட்டிருந்து இத்தாசா முதலில் காலஞ்சென்றது
 மிகவும் விசனிக்கத்தக்கது. இவருக்கு வயசு 33-க்கு
 மேலாகவில்லை. இவ்வளவு இவையுடில் இப்படி
 அகால மரணமடைந்தது மிகவும் பரிதாபத்தைக்
 கிளப்புவதாயிருக்கிறது. இவருக்குப் பாலப்பருவ
 முதற்கொண்டு தமிழில் அபிமானம் அதிகம். இவ்
 விவேகசிந்தாமணியாரம்பிக்கப்பட்ட காலத்தில்துவர்
 சென்னை இதில்தியன் காலேஜில் பி. ஏ. பரீட்சைக்
 குப்படிக்கும் மாணவர்களில் ஒருவராயிருந்தார். அப்
 பொழுது விவேகசிந்தாமணிக்கு எழுதிவந்த செந்த
 மிழப்பயிற்சி பெற்ற வாலிபசிகாமணிகளில் இவர் ஒரு
 வராய்விளங்கினார். பி. ஏ. பரீட்சையிற்றேறினபின்
 இதில்தியன் காலேஜிலேயே ஹைஸ்கூல் தமிழ்ப்
 பண்டிதராக உத்யோகம் பெற, அதுமுதல் இவ
 ருக்கு இயற்கையாகத் தமிழிலுள்ள அபிமானம்
 மிகப்பெருகி, மேல்மேலும் தமிழ்ப் பாண்டித்தி
 யம் பெற இவரைத் துண்டியது. பிரதம தமிழ்ப்
 பண்டிதர் காலஞ் சென்றபின் இவருக்கு அந்த
 ஸ்தானம் கிடைக்கவே, காலேஜ் வகுப்பு மாணாக்கர்
 களுக்குத் தமிழ் போதிக்கவும், தமிழில் தனக்
 குள்ள அவாவினால், தம் மாணவருள்ளத்திலும்
 அது விஷயமாய் அவாவெழுச் செய்யத்தான்ட்
 சந்தர்ப்பமும் கிடைத்தது. இந்த அருமையான
 சந்தர்ப்பங்களை இவர், நன்குபயோகிக்காது கை
 நழுவுவிட்டார் என்று சொல்வதற்கில்லை. ஏனெ
 னில் இவர் தாமே பல சிந்தனையற்றினதன்பி
 இவர் மாணாக்கர்களில் தமிழ் வன்மை வாய்ந்தவர்
 களைத் துண்டிவிட்டு அவர் மனம் உற்சாகப்படும்
 படிசெய்து அவர்களையும் பல சிந்தனக்கள் எழுதும்
 படிசெய்து அவைகளைத் தாமே பார்வைவிட்டுத்
 தொகுத்துப் பதிப்பிக்க வித்யாசாதகமும் செய்
 தார். இவர் பண்டிதரான பிறகு சாமான்யனு
 ருமுணரும்படி எளிய நடைவிலெழுதுகைவிட,
 உயர் நடைபற்றி பண்டிதர் களிக்கவே யெழுதித்
 தம் பாண்டித்தியத்தைக் காட்டி வந்தாராயினும்,
 இவர் முயற்சியால் தமிழ் துலகன் விர்த்தியுடைய

கேர்த்தும், இவர் செல்வாக்குக்குட்பட்ட மாணவர்
 கள் வழக்கம்போல் தமிழை யசட்டைசெய்து தன்
 னாது அதிலபிமானம் வைத்து ஆதரவாய்ப்போற்றிய
 தும் தமிழுக்குப் பெரிதும் கிடைத்த ஒரு பாக்கி
 யமே யென்று சொல்லல்வேண்டும். இவர் தம்மாண
 வர்களால் மட்டுமன்றி இவருடைய காலேஜ் பெரா
 பெஸ்ஸர்களாலும், மற்ற பண்டிதர்களாலும் நன்கு
 மதிக்கப்பட்டவர்தார். இவருடைய நண்பர்கள் பல
 ரில் இவரைப்போல் பாண்டித்தியம்பெற்ற “அசலாம்
 பிகையம்மை” யென்னும் பிரம்மசூர விய்யாத்
 னம் இவர் பிரிவாற்றுவது பாடியது இங்குமும் உருக்க
 முமாயுள்ளதுபற்றி அவர் பாடிய இங்குத் பாக்களில்
 முதலிரண்டையும் ஹிந்துநேசன் பத்திரிகையிலிருந்
 தெடுத்து இங்கு பிரசுரிக்கிறோம். அவை பின் வரு
 மாகுது:—

“சீரியந்தரு சிரமணியாரு சிவயேசு
 கோவிந்த சிவனு ரென்னும்
 பேரியையத் தவமணியிற் பிறந்ததமிழ்
 மதக்களிறே டீடார் நந்தம்.
 சூரியத் குலவிளக்கே யருத்தமிழ்ப்பெண்
 விழிமணியே யருதே தேசார்
 சூரியா ராயணப்பேர் புனையருமைச்
 சோதாமே சருண மாவே.”

“உலகினுட்பு புறத்தோட்டி மொருகடவுட்
 டிருந்த மூடைமைக் கேற்ப
 அலகிலபல மாணவர்த் மகவீருடைய
 புறத்தோட்டி யகிலத் தோன்ற
 விலகொளியை மிகவிரகு மப்பரிதி
 யெனமேதை விளக்கல் காட்டிப்
 பலகையு முலங்கேரப் பண்ணியகின்
 பெருக்கருணைப் பகர்த் பார்த்தே.”

இவர் அகாலமரணமாகப் போனதைப்பற்றி இவர்
 பிரிவாற்றுவது வருத்தம் வித்யாசோதரியாம் “அச
 லாம்பிகையம்மை” யோடும், வயது சென்ற பெரிய
 வரான அவர் தாய்தந்தையாரோடும், நோக்கடாத
 விபத்து நேர்ந்துவிட்டதால் உன்னம் கொண்டு புண்
 பட்டுமுதும் அவர் தாய்பத்தினியோடும், இவைய
 திலே தந்தையாதாவியுந்த அவர் அருமைக்குழ
 த்தைகளோடும் எம் மனங்கலந்து உன்னமுருதி
 வருத்துகிறோம். ஆதாமுதல் எதுய்ருக அண்ட

சாசாங்கனையும் ஆட்டுவித்து விலா வினோதமாக ஆக்கியுறித்துக் காத்தருள் செய்யுமீசன், இவர்களுள்ள மறித்து உண்மை விளங்கக் கருணையிருந்து இவர்களுது துன்பத்துடைத்துத் துயர்கெழிகாட்டுவா ரென்று திருவருட்சோதியை ஸினைத்து பிரார்த்தித் திருேம். இவர்களுக்கு நாகுபமான நாம் என்ன ஆறுதலைச்சொல்வோம். “ஆறுத்துபாடெல்லாம் ஆற்றுவது ஈசன் அருள்,” “மாருக்கலக்கமெல்லாம் மாற்றிவிடும் மனோமொனன்.”

“பூட்டியிட்ட தேசமிது-போயுழிபு மெல்லாரும்
காட்டிலுள்ள வாழ்வினுக்கு-நற்பெயரே கண்ட
[பலன்.]”

“சத்தியமேன்மார்க்கு-தவறுவரும்ற்றெதிலும்
வித்தையிதில்லாபமெந்த-விசுவாசம்மெத்த
[மெத்த.]”

* SHORT SAYINGS ON GREAT SUBJECTS.

(By a Wandering Ascetic)

பேராற்றலைக் குறித்து

ஒரு பாதேசி சொல்லிய

சிறு மாற்றங்கள.

தெரியும்.

இவ்வுலக வாழ்க்கையில் மேன்மை யடைவிப் பது தெரியமே. புகழிற்கு முலகாணமும் அதுவே. மேற்கொண்ட தொழிலித்கேற்ற தெரியயிருத்தல் வேண்டும். தமக்கு வேரிடக்கடும் தீங்கைச்சிறிதும் சூலேனியாமல் தம் பத்தியிலுறுதியுற்ற சத்தியக் கொள்கைகளைத் தெரியமாபச் சனசமுதத்திற்கு எடுத்துரைத்தல் மேற்கரிய தெரியத்தினு லேற்

* We make a present of these stray thoughts of a youthful ascetic (not yet 23 years old) who, attracted by the 'religious ideal,' has left home & parents to wander in quest of Truth or attain *Kraiyalya* (perfection), to those who would lightly lay their innoecastic hands on the 'Religious Ideal' hallowed by traditions of ages & incrustated in words & deeds of every day life. He is not 'educated' in the sense in which it is now generally used. Of English he knows not a word & in Tamil his spelling is "awful bad" as the Inspecting School-master would remark. We have corrected his spelling but have left his ideas & sentences untouched. Ed. V. C.)

படும். நம்கொள்கைகளைக் குறித்துப் பழித்து நகை யாடுவார்களே என்ற அச்சம் சிறிது மில்லாமல் நம் நம்பிக்கைகளை எடுத்துக் கூறல்வேண்டும். ஒருவனுக்கு ஒரு காரியத்தைச்செய்து முடிக்கத் திறமை யிருக்கலாம். ஆனால் அவன் அதைச்செய்யும்பொழுது அச்சமடையில் யாதுபயன்? ஒரு விஷயத்தைப் பற்றித் தெரிந்தவர் அதையே எடுத்துச் சொல்ல திறமையில்லாதவராகின்றனர். சொல்ல முடியாமையையே தைரிய மின்மையாற்றான், என்று ஏற்படுகின்றது. தைரியமுடைமையே தீங்கினின்றும் ஒருவனைக் காப்பாற்றுவதும். தைரியமே, மேலும் மேலும் எத்தொழிலையுஞ் செய்தற்கேற்ற ஊக்கத்தைத் தருகின்றது. கம்பர் சிறப்புப் பாயில் வாங்கிவர தைரியத்தை விடாததால் கம்பராமாயணமும் கம்பரும் இருக்கிறார்கள். புகழுழுவதற்கே தைரியத்தை மேற்கொள்ளுகின்றனர் அநேகர். மனசாக்ஷிக்கு நேர்மையானவற்றையும் கடமை யாற்செய்ய வேண்டியதையும் பயன்றருவனவற்றையும் தைரியமாய்ச் சிலர் செய்து முடிக்கின்றனர். குப்பையிந்திடத்தாலுப் மாணிக்கத்தின் பெருமை சிறிதேனும் குறையாதவாறுபோல் எப்பயனை எதிர்பார்த்துத் தைரிய முற்றலும் அக்குணமுடைமை மேன்மையே. தைரியம் புருஷ லக்ஷணம். பலவித இல்லாத காண்க்களைக் கருதி பிறர் ஊக்கத்தையும் கெடுத்து தானும் கெடுகிறவனே ஆனார்பம். “செய்யாத காரியம் செய்யத்துணிவதும்”† தைரியம் தானே. பொருள் கவர்வதும் தைரியம் தானே. ‘தைரியமாவது ஒண்ணுவது, எல்லாம் காலத்தைப்போல கடக்க வேண்டுமென்பார் பலர். அவர்களே உலகத்திற்கு சுவை, இனி காலத்தைப்பற்றிக் கவனிப்போம்.

காலம்.

உலகத்திலுடையக் கூடிய எல்லா நன்மைகளும் காலத்தைப் பற்றியவே. அதுபலிப்பதற்குக் கால மில்லாவிடின் சிறேந்தத்தாலேனும் புத்தகங்களை லேனும் சொக்கியத்தாலேனும் தேசஞ்சாரவின் பத்தினுலேனும் என்ன பயனையடையவரும். காலத்தை பணத்திற் கொப்பிடுவது வழக்கம். உயிருக்கு

† We have generalised in these words the 'particular statement of the author.

ஒப்பிடுகதே மேன்மை. நாம் பயனின்றித்
கழிக்கும் வினாடிசன் புகங்கன் புலியும் மறுபடியும்
அடையலாகுமா? சிலருக்கு இன்பமும், சிலருக்குத்
துக்கமும் விளைதல், ஒரே காலவகையையச்
சிலர்க்கு அதிகமாகவும் சிலருக்கு குறைவாகவும்
எட்டெல், குற்றத்தைச் செய்து அதனை வெளியிடு
தல் ஆகிய இத்தகைய மாறுதலையுடைய குணங்களுக்
கெல்லாம் தலைவன் காலம், காலம் மனிதர்க
ளுக்குத்தாற் போலவும் நடக்கின்றது. சிலரி
டந்து அது மெதுவாகப் பேசுகின்றது; சிலரிடத்து
தவழ்கின்றது; கல்லாத மூடனிடத்து நடக்கின்
றது. காதலால் வருத்துபவரிடத்து மிகவும் மெது
வாகப் பேசுகின்றது. விடுமுறைகாலங்களில்
நடையவாதிருநான் தாழ்கின்றது. சோம்பேறிகளே
ஒரு காரியத்தைச் செய்யக்காலமில்லை யென்பார்கள்.
வேண்டுமென்று தூற்றல் வெண்ணெய்போல் தூற்
கலாம். இன்ப மிருந்தால் எதுவும் செய்யலாம்.
முயற்சி செய்யாமலே காலத்தின்மேல் பழி போடு
வார்தலே. காலத்தை வீணே கழித்தாலும் யாரும்
வாழ்க்கையே மோலானதெனப் புகழலாம். ஒரு
காரியத்தை இன்றைக்குச் செய்யலாம் காளைக்குச்
செய்யலாம் என்று நினைத்து நிறுத்தல் மடமை. செய்
மவேண்டியதை உடனே செய்யவேண்டும். கால
மாகிய செம்படவன் மனிதர்களாகிய மீன்களை
அவாவர்களுக்குப் பிரியமான உணவைத் துண்டி
யில் வைத்துப் பிடிக்க முயலுகின்றான். சிக்கிரத்
தில் அவன் துண்டிலில் சிக்கிக்கொள்ளுகிறார்கள்.
காலம் பற்பதாசப் பவர்கூறுவார்கள். காலத்தை
வீணேகழிக்கும் நம்பியும் அது ஓடவில்லை. ஆத
லால் நம்மால் இயன்ற உதவி செய்யவே காலம் ஏற்
பட்டது. மேல்விசாரணை ஒன்று செய்யவேண்டும்.

அதி,

நன்முயற்சி.

நாம் அடைய விரும்பும் எப்பொருளையும் முயற்சி
யின்றி எய்ததலரிது. முயற்சியெய்தால் எதுவும்
முடியும். முடியாத காரியம் இவ்வுலகில்லை. மூ
டரே ஒருசெயலைச் செய்தல் முடியாது என்பார். நம்
மவரானம் விதிக்கொன்னை முயற்சியைப் பெரிதும்
தடைசெய்கின்றது. “ஊழிருந்தால் எதுவும் நாம்
முயலாமலே வந்தோம்” என்னுங்கூறு அடிக்கடி
கேள்விப் பட்டிருக்கிறோம். மேலும் கேர்திடர்

வாய்மொழியில் நம்பிக்கையுள்ளவர் அதிகமாக முய
ற்சி செய்வதில்லை. ஒரு கோயற்றான் பிழைத்திருக்க
வேண்டுமென்று மருத்து கொடுக்கவேண்டுவது அவ
சியம். ஆப்பாறிருப்ப அகோர் ‘பிழைத்திருக்க
வேண்டுமென்று பிரமன் விதித்தனனாயின் மருத்
தின்நியே நோய் தீரும், இல்லையேல் எப்படியும் இற
ப்பான்’ என்கின்றனர். இச்சத்தர்ப்பத்தில் அன்றார்

தெய்வத்தானாக தனினும் முயற்சிதன்,
மெய்வருத்தக் கூலிதரும்.

(என்பதனுண்மையை யுணர்வதில்லை. தானே
முயற்சியெய்யாமற் பிறர்மேற் பழியிருத்தலொண்
னது. காலமறித்தும் இடமறித்தும் முயற்சி செய்தல்
வேண்டும். தன்முயற்சியின்றித் கடவுள் கொடுப்பார்
என்று நம்பினால் செல்வஞதல்குறையோ? அருங்கலத்
திட்டபாலடிசிலைக் கையாளுண்மறம் போனால் எங்
வாதுபரி தீரும். தெய்வம்எட்டாமேயன்றி வாயிறுட்
டாது என்று பழமொழி வந்திருக்கிறது. முயன்றும்
ஒரு பொருள் கிட்டாவிடின் மனத்தளர்ச்சியடைதல்
கூடாது. நமது ஊக்கத்தை மேன்மேலும் எழுச
செய்தல் வேண்டும்: இப்பொழுது அடையும் துன்ப
ங்களினும் இனி அடையும் இன்பத்திற்கு ஒரு அறி
குறி யென்று அதைநினைக்க வேண்டும். ஒருதொழி
லைச்செய்யப் புகுந்தார் பெரியதடைகள் வராமலிரா,
இடையில் வருக்கத்தடங்களை நினைத்து வருத்ததல்
மடமை. தைரியமாய் முயற்சியாகிய துணாவலி
கொண்டுஎதிர்த்தலே கேள்மைக்குணம். ஆற்றாத
தைப் போரில் வீழ்த்தலே மேன்மை, வீரகேடு
போர்புரித்த வெல்லுதலே கைம். இறைவனளித்த
திருமையைக்கொண்டு தம்மத் தொழில்களை முற்று
விக்கின்றவனே வாழ்க்கைப் போரில் துன்பத்தையனை
க்கடித்து இன்பவெற்றிக்கொடி எட்டவேணுதான்.

EXTRACT.

RAINBOW.—வா னா வி ல்.

வானவில்லையறியாதார் இவ்வுலகத்தில் ஒரு
வரும்லர். இதனையே இத்தித்தனாக என்றும்சொல்
லுவார்கள். சூரியனுக்கு எதிரில் மழை பெய்யுந்
காலத்தில் சூரியாஸ்திரன் ஜலத்தனிகர்எய்திவிழ
அதிக அற்புதமானதும் மனதுக்கு நம்பியமானதும்

செய்தவர்களுடன் கூடினவிலேபோன்ற ஒர் உருவம் ஆகாசத்தில் அடிவானத்துக்குச்சியிப்பத்தில் தோன்றும். உற்றுநோக்குங்கால் ஒன்றன்மேலொன்றாக இவ்வொளவில் தோன்றும். உள்வானவில்லின் வர்ணரேகைகளின் அமைப்பானது தெளிவாயும் பிரகாசமாயிருக்கும். அதற்கு மேல்சொற்பம் இடைவிட்டுத்தோன்றும். மற்றொன்றின் வர்ணரேகையின் அமைப்பானது வர்ணங்களின் சிலமை முறைமாறி அவ்வளவு பிரகாசமின்றி மங்கின திறமுள்ளதாய்த் தோன்றும். சூரியன் அடிவானத்திலிருந்து நார்ப்பத்தை அடக்கிக்கு மேல் உயர்ந்திருந்தால் வானவில் கண்ணுக்குத் தோன்றாது. அதாவது கண்ணுக்குத் தோன்றும் ஆகாசவளைவை நான்கு பாகமாகச் செய்யுங்கால் அடிவானத்திலிருந்து மேற்கிலும் கிழக்கிலும் கால்பாகம் இருக்குமிடத்திற்குள் சூரியன் இருந்தால் இத்திசை தவறாகவின் தோற்றம் நம் கண்ணுக்குத் தோற்றும். இதற்குக் காரணமென்ன? சூரியனிடமிருந்து பார்க்கிற மனிதனுடைய கண்ணுக்கு நேர்கோடு இருந்து அந்தக்கண்ணினிடமிருந்து சூரியனுக்கு எதிர்ப்புறமாக 45 அடக்கியுள்ள ஒரு கோணத்தை ஏற்படுத்தினால் அந்தக் கோணத்தின் மேற்கோட்டின் எல்லைக்குள் பிரகாசமானவான வில்லானது தோன்றும். ஆகவே எல்லா மனிதர்களும் ஒரு உயரமுள்ளவர்களாகவும் ஒரே இடத்திலிருந்து பார்க்கக்கூடாத வர்களாய் இருப்பதால் உண்மையில் 45 அடக்கியுள்ள கோணங்கள் பல உண்டாகின்றன. அதனால் யதார்த்தத்தில் பார்க்கிற பேர்கள் எத்தனைபேர்களோ அத்தனை வானவில் ஆகாசத்தில் ஏற்படும். அவ்வளவு பாற்ப்பது ஒரு வானவில்லாயினும் அவனுடைய உயரத்துக்குத்தக்கப்படி அவன் ஒன்றைப் பார்க்கிறான். மற்றொருவன் தானிருக்கிற இடத்திலிருந்து பார்க்கையில் மற்றொன்றைப் பார்க்கிறான். ஆகவே எல்லோரும் உண்மையில் ஒரே வானவில்லைப்பார்க்கவில்லை. ஆனால் பலபேர்கள் வானவில்லைப்பார்க்குங்காலத்தில் ஏறக்குறைய ஒரேயிடத்தில் ஒரே வானவில்லைப் பாற்ப்பது போலவே தோன்றுகிறார்கள். எல்லோரும் ஒரே குறிப்பிட்ட இடத்தை நோக்கி இதோ வானவில் தோற்று கிறதென்று சுட்டிக்காட்டுகிறார்கள். - இத்தகுக்காரனம் என்னெனில் சூரியன் மிக்க தூரத்திலிருக்கிற

படியாலும் (9,20,00,000 மைல் தூரம்) பற்பல மனிதர்களுடைய உயரத்தின் அளவுமிகச்சொற்ப்பமாயிருப்பதாலும் அல்லது அடிக்கணக்கிலுள்ளிருப்பதாலும் மேற்கூறிய வித்தியாசங்களிருந்தும் தோற்றத்தில் இல்லாமல் பொய்த்துப்போகின்றன. இன்னும் ஆராயின் சூரியனுடைய ராஸ்டிகன் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் வருகின்ற ஜலத்துளிகளின் பிரவாகத்தின் மேல் பட்ட ஒவ்வொரு ஜலத்துளியும் ராஸ்டிகளைப் பிரித்துச் சித்திரம் எழுதினும்போல் ஆகாசத்தில் தோற்றத்தையுண்டுபண்ணுகின்றது. ஒரு விஞ்ஞானியல் பார்த்த ஜலத்துளிகள் கீழே விழுந்து ஜலத்துளி பிரவாகங்கள் வந்து கொண்டே இருக்க வானவில்லில் யாதொரு கீற்று அல்லது பின்பு இல்லாமல் சித்திரப்படும்போல் கோளமற்ற குறுகாமல் இடைவிடாமல் வானவில்லின் தோற்றத்தைப்பார்க்கிறோம் இதற்குக்காரணமென்ன வெனில் பார்க்கிற நம் கண்ணில் உண்டாகும் பிம்பம் ஒவ்வொன்றும் அவைகால் விஞ்ஞான அளவு தங்கிப்பின் மறைகிறது. ஒரு பிம்பம் கண்ணில் பதிந்து அதுமறைகிறகாலத்துக்குள் அதேமாதிரியான மற்றொரு பிம்பம் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய்த்தொடரும் பக்கத்தில் ஒரே பிம்பத்தைப் பார்க்கிறதுபோலவே நம்முக்குத் தோன்றும்.

இதைச் சிறு உதாரணங்களால் நன்றாய்த் தெரிந்து கொள்ளலாம். புல்தகம் வாசிக்கும்பொழுது கண்ட கொட்டின் போதிலும் எழுத்துக்கள் ஒரே வரிசையாய்த் தோற்றுகின்றன. கொள்ளிக் கட்டையைச் சுற்றங்கால் ஒரே கொள்ளிவட்டம் தோன்றுவது யாவரும் அறிந்ததே. வாயில் ஜலம் விட்டு சூரியனுக்கு எதிரே துப்பும் பக்கத்தில் வானவில்ல்கள் போன்ற உருவங்கள் தோன்றுவது பிரத்தியக்ஷம். நாம் வஸ்திரம் சுத்திபண்ணுங்காலத்தில் கல்லில் ஒங்கி அடிக்கையில் ஜலத்துளிகள் சிதறுங்காலத்தில் வானவில்லுகள் தோன்றுவதும் சகசம். சினிமியோடொப் காட்சியில் (அதாவது வஸ்துக்கள் உண்மையில் யிருக்குவனபோல் உயிர்ப்பித்துக்காட்டும் படங்களைக்கொண்டு காட்டும் காட்சி) கண்ணின் ஆதாரமாகக்கொண்டு படமாடும் வஸ்துக்களின் பல நிலைமைகளின் புனைப்படமெடுத்து அவைகளைச்ச்கிரத்தில் வைத்து விரைவாக அத

னைச்சுற்றி, ஒருதுவாரத்தின் வழி பார்த்தால் பின்னம் பின்னமாய்ப் புகைப்படங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்ற ஒரு வஸ்துவின் பல அபிவயவங்கள் கண்ணின் சக்தியால் ஒன்று சேர்க்கப்பட்டும், பலவிதமாயும் இயங்கும் வண்ணம் நாம் பார்த்திருக்கும். இன்னும் அநேக வித்தைகளில் ஷை கண்ணின் சக்தியைப் பிரயோகித்து விசித்திரமான வேடிக்கைகள் செய்திருக்கின்றனர். இந்த வானவிலின் தோற்றத்தைக் காசிமாநகரில் வேணுகாவனத்தில் பகவான் கௌதமபுத்தர் சில சீவர்களுடன் சம்பாஷணை பண்ணுவதால் “சம்சாரமென்று ஒரு பிரவாகம் இந்த வானவில்தோற்றத்தைப்போல” என்று திருவாய் மலர் தருவினார். “ஜலத்துளிகளின் பிரவாகம் ஓடிக்கொண்டிருக்க வானவிலின் தோற்றத்தைப் போல” எப்படித்தோன்றுகிறதோ அப்படியேயிப்போலும் என்ற பிரவாகமானது தோன்றியும் மறைந்தும் தோன்றியும் மறைந்தும் ஓடிக்கொண்டிருக்க ஸீலைத் திருக்கிறதேபோல நாமும் ஏண்ணுகிறோம்.—விவேகபாது.

சுருணாசுந்தரம்.

XL

தானம் வாங்கவந்த அந்தணர் காணாமற்போகவே சுந்தர சுருணர்களுடைய சிவங்களும், உடல்களும் ஐயோதிரஸூடன் ஐக்கியமாய்ப்போனதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த மன்னர்களும், அரசினரெருமர்களும், மற்றுமுன்னவர்களும் அந்நாசனிய முற்றவர்களாய் மயங்கித் திகைத்தனர். சுந்தர காணுடைய பித்திர பத்தியையும், மனஉறுதியையும் அவிடற்பால தன்றெனக்கண்டு வியப்படைந்தனர். அவ்விவவாசன் இவ்வுவக வின்பங்களை யெல்லாம் அறிந்து, தன்னமறந்து, ஆசாபாசங்களை யொழித்துக், கட்டமுறியாய் பிராணநாயகி சீலோசனையைக் கொஞ்சமு நினைமால், பிதாவின் மொழியைச் சந்திய மொழியாக்குதலே இந்த கருமமெனவும்; சிநேகதர்மத்தை மெய்ப்பிப்பான் கருதி சிந்தனைக் கொடுத்து ஆன்மாவைத் தன்னுடலத்தினின்று மோட்சு செய்து உத்தமகுணம் வாங்கப் பெற்றவனும், தோழனுமான சுருணன் சென்றவழியே தானுஞ் செல்வான் கருதி, உடன்கையிற்றானே தன் சிந்தனைபு

அந்தணர் விருப்பத்தின்படி கொய்து கொடுக்குமாறு தன் பெற்றோர்களைவேண்டிக்கொண்டபடி வானுலகடைந்ததற்குச் சாதுக்கள் அவனது மனவன்மைக்குக் கவித்தனர். மற்றோர் மனமுருகித் தவித்தனர். அந்நகரவாசிகளோ மிகவுத் துயருற்றனர்.

அமைச்சராய் சுமந்தரனுடைய இராஜவிசுவாஸத்தையும், சுருணசுந்தர்களுடைய சிநேக தர்மத்தையும், பாஸ்பவாழ்சல்யத்தையும் பலவாறு புஷித்து, கொண்டாடினர். சீல சக்காவரத்தியின் புதர்வாஞ்சையையும், மன உருக்கத்தையும், சத்தியந்தவராமையையும் சாரும்பி தேவியாரின், பதிபத்தியையும் மெச்சினர். இனி மிகவுதென்கொலோ வென்றவந்தனர்.

மங்கையர்க் கரசியும் சுலோசனை இச்சம்பவங்களைக் கேட்டும், தன்னுரைக்குகந்த நேசனான கண்ணனைத்தறிந்தும், இவ்வுலகவாழ்க்கையை வெறுக்காதென் செய்கிறான்? உருர்மாய்ப்பன்; தின்னம் தின்னம்!! என்றோலமிட்டனர் அந்நகரிலுள்ள பெண்பாலோர்கள் பலர். அந்த காந்தாமணியானவன் தினந்தோறும் பூசித்துவந்த அம்பான் கிருபை புரியாதிதான் என்று தேயினர் சிலர்; சாகுதத்த மகாராஜா தன்னருந்தவச் செல்வியை வேறு இளம் இராஜகுமாரனுக்கு பாணிக்கிரகணஞ் செய்யத்துணிந்து யத்தனிப்பானாயினும் அந்தக் கன்னிகாமணியானவன் மாசுருமாளுன சுந்தரஇளவலையின்றி இதர புமானைக் கண்ணெடுத்தும்பாரானே! உத்தமி!! என்றிவ்வாறுப் பலவிதமாய்க் கதறிப் பரிதபித்தனர்.

சீலபூபதியோ அந்தணர் மனோரத்ததைநிறைவேற்றுவதற்கில்லாமல், போனதைப்பற்றி மனம் வருக்தி யேங்கித்திகைத்து சுந்தர சுருணர்களைக் காணுமற் பதைபதைத்து மெய்மறந்தனராயினர். உத்தமியாய் அவருடைய பத்தியோ, அவரைத் தன்மீது சாத்திக்கொண்டு ஓசையோபசாங்கன் பல புரிந்தனராயினர். சுமந்தர் ஞானியாதலால், மனவன்மையைக் கைவிடாது இஃதேதோ ஈசுவர சேர்நனையாமென் சுகிரவரத்தியைப் பலவிதங்களிற் நேற்றினராயினர். ஹேமபுரிக்க் கதிபுலே இக்கோங்களைக் கண்ணற் பார்த்தக் கதியாதவனும் அந்தப் புறஞ்சென்று தேவிமனோமையுடன் மிகவுத்தனவற்றைச் சொல்வீச்சொல்லி இருவருமிக்க அன்புக்கடல் லாழ் தனராயினர். இதுநிக.

மதனுவஸ்தையினால் ஒவ்வொரு விஞ்ஞபையும்கூட ஒவ்வொரு யுகமாகக்கழித்து வந்த இராஜபுத்திரியான சுலோசனாதேவியானவள் சுருணசுந்தார்களுடைய வரவைக்கேட்டொரும்கூட ஆனந்தங்கொண்டாறும், கொஞ்சமனம் வருத்தினவள்போல் காணப்பட்டாள்; ஆயினும் அவள் அன்றையதினமும், தான் தினம் பூசித்துவந்த அம்பாளை யுபாசிக்கக் கருதினவளாய்த் தன்றோழி மாகதம், காமபூலனுடைய குமாரியும் சுருணனுடைய பிரிய நாயகியுமான சம்பகாவதி, இவ்விருவரையு மழைத்துக்கொண்டு வந்தவனஞ்சென்றனர்; பராசக்தியின் அருளால் தனக்கு பரத்தாவாகக்கிடைக்கப்பெற்ற சுந்தாஜை இராஜசபையில் பயிர்வகையாய் மாலையிடுவதற்கு முன்னமேயே பராசக்தியையுபாசித்துத்திரும்பிவர எண்ணி அவள் சென்றனர். சுலோசனையின் குறிப்பையறிந்த சம்பகாவதியும் சூலித்யா உபாஸனை செய்வவளாவால் தானும் அவ்வாறு செய்ய இராஜ கண்ணிகையுடன் சென்றனர். செல்லும்போதே சம்பகாவதி தன்னுடைய வலதுகண் துடிப்பதைக்கண்டு திடுக்கிட்டு “அடி சுந்தரி, சுலோசனே! என்றுமில்லாமல் இன்று ஏதோ என்னுடைய வலதுகண் துடிக்கிறதே! இது வரையில் எனக்குற்ற இடுக்கண்கள் போதாதென்று இன்னு மெனக்குச் சம்பவிக்ஷப்போகும் துக்குறிக்கு இது ஓர் அறிகுறிபோலும்” என்றான். சுலோசனையும் அப்போது “அடி, கண்ணே சம்பகம்! எனக்கு இரவில் உறக்கமில்லாமல் பஞ்சசனையில் புரண்டு கொண்டே யிருத்தேன்; சிற்சிலநேரம் கண்ணை மாதிரி மூடிக்கொண்டிருந்திருக்கலாம்; சுருண சுந்தார்களிருவரும் தைலாப்பியருளும்கூட பண்ணி கொண்டு நின்றதாய்க்கண்டேன்; உடனே கண்ணை விழித்துக்கொண்டு திடுக்கிட்டேன். விழித்ததும் அவ்விருவரையுங் கண்டேனில்லை. இவ்விதம்தான் குறியை முந்தியே தெரிவிக்கும் கெட்ட கணவல்லவோடி?” என, சம்பகாவதி, “அடி நீ உறக்கம் கொள்ளாமல் கணவுகண்டதாய்ச் சொல்லுவ தென்னேயோ?”

மாகதம்:—“அடி அம்மா சம்பகம்! சுலோசனைக்கிரவில உறக்கமில்லை; அருளுதையகூலத்தில் கொஞ்சங்கண்ணயர்க்குள்ளே நேசொல்லலாம்.”

சுலோசனே:—“நான் தான் சொன்னேனே, சரியான நித்தியாயில்லை, விடியவில் கொஞ்சங் கண்ணயர்க்குதான் வந்து; அக்காலத்தில் தான் கணவு கண்டிருக்கலாம்.”

சம்பகாவதி:—அடி அம்மா சுலோசனே! இராத்திரி காண்காம் ஜாமத்தில் காணும் கணவுகள் உடனுக்குடனே பவிப்பதாய்ச் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன்; நீ கண்ட கணவு கெடுதலே.”

மாகதம்:—நத்தோழி சுலோசனே கணவு கண்டதா கவே தீர்மானித்தனையோடி சம்பகம்! அவள் கணவுகண்டதாய்ச் சொல்வது பிசுரு; ஏனெனில், நான் சொல்வதை நிதானித்துக்கேள். நம்ம சுலோசனைக்கு சுந்தராஜன்” மீதுள்ள ஆசை மிகுதியால் இரவெல்லாம் அவளையே நினைத்துப் பிதற்றிக் கொண்டிருந்தான்; தந்தினைவால்———” என்று குறையுஞ் சொல்வதற்குள் சுலோசனே கொஞ்சம் வெட்கி, அவளைக் கடித்து, “அடி மாகதம்! அது உன்னினால், இதுதான் பரிசுக்குக்கு சமயம்;” என்று பட்டபட்டு மொழிந்தான்.

மாகதம்:—“நான் ஒன்றும் பரிசுக்கில்லையெய்யம்மா! உள்ளதைச்சொல்லி உங்களுடைய மனதிலுற்ற சந்தேகத்தை சிவர்த்திசெய்யத் துணிந்தேன். நீ கடித்து மொழிவையேல் நான் ஒன்றுக்கு சொல்லவில்லை.”

சம்பகாவதி:—“அடி, அம்மா தோழி சுலோசனே! மாகதம் குறையுஞ் சொல்லட்டமே, அதற்குள் நீ ஏன் கடித்து மொழிபிறும்?” என்று மாகதத்தைப்பார்த்து, “அடி சுகி! நீ குறையுஞ் சொல்லடி கண்ணே!” என்றதும், மாகதம், இராகுவினால் பிடிக்கப்பட்ட சுந்தரினைப் போன்ற ஒளி குன்றிய சுலோசனையின் முகத்தைப் பார்த்தான். இராஜபுத்திரியோ, சம்பகாவதியின் மொழிவைக்கேட்டும் மென்னடிய சிலத்தைப் பார்த்தவண்ணம் தலை குனிந்தபடி நின்றான். அப்போது மாகதம், தான் முன் சொல்லவந்ததைக் குறையுஞ் சொல்லுவாளாயினான். “அடி சம்பகாவதி!—அன்னினைவால் ஏதோ அவர்கள் (சுருண சுந்தர்கள்) அப்பியருளுவதற்குச் செய்வதுபோல் இவளுக்கு (சுலோசனையைச் சுட்

உத்தகாகுபி—The Miraculous working of the First Principle: Its first perception by the released soul an unspeakable Joy and Wonder.

20. நன்றிதுஆட்டம் நன்றிதுகூத்து நன்றுநன்றிதுகடனம்.
அங்குமிங்குமெங்குங்கண்டிலே விதுவொருவதிசயங்காண்மனோ
ஒன்றிநின்றன் துணர்வழிந்துள்ளொளி யானபின்
அங்குமிங்குமெங்குமிதுவலால் மற்றொருஅதிசயம்காண்கிலேனே.

எங்குமாவே—It is Universal and All-pervading.

21. காண்கிலைதிசயங்காகழியும்வேறிலே துன்பமுத்துக்கமு மின்பசுகழீழலாம்
ஆண்பெண்அதுவென அவதரித்தானெவெல்லாம் அவன்திருவருட்கூத்தாம்
ஆண்பெண்அனைத்தையும் ஆக்கியழித்துக் காப்பதவன்தொழில்
மாண்பெறுதகையனும் மாயவன்கருணையுணர்ந்துமுணர்கிலாருளரே.

உலகநியா—Beyond the ken of the worldly-minded.

22. ஊனரேயாமவர் உளக்கண்ணொளியிலாத் தன்மையினர்
கூனரேயாமவர் கூன்விட்டுவானோக்கு உகையறியாவன்மையினர்
கூனரும்கூனரும் குனிந்தபடிவானோக்கக் கூடினதொக்குமே
ஊனருமுன்னுமொன்றுபட் டெகறியாமாயனைக் காண்டிமென்னலும்.

தேசிகந்தேவை—A Sanctified Spiritual Teacher—Essential.

23. காண்டிமென்பார்காயத்தைவதைத்திவருள்மர்முணராதே
ஆண்டியாய்வேடும்போட் டலைத்திவொர் அகத்துயாதே
ஆண்டிமேத்தேசிகனடிபணித்தருட்கன்பெற்றாரேல்
ஆண்டியாய்மாண்டிபிறவாதவரம்பெற்றுய்வாரே.

உய்வழி—Means of Salvation.

24. உய்யாரேயவருள்ளன்புண்மையில் வையாரேல்
உய்யாரேயவருள்ளுணர்தேசிகன்உளக்கண்ணளியானேல்
உய்யாரேயவருள்மலமீக்கியுள்ளத்தமாரேல்
உய்யாரேயவருள்ளத்தமர்துள்ளுணர்ச்சோதியைஓராரேல்.

சூராய்ச்சிறுறை—Aids to Success.

25. ஓராரேயவருடல்பொருளானியி னுசையொழியாதே
ஓராரேயவருணர்வொழியா திருவினையதுத்தி மர்மம்
ஓராரேயவரசத்தியாசத்திய நிலையிசாதனமின்றி
ஓராரேயவருணர்வற்ற வுத்தமசித்தர்தம்வாசனைமீத்தியே

அனுபவத்தி—Realisation.

26. இன்றியேபோகும்வர்க்கித்திலுள்ள துன்பமெல்லாம்
ஒன்றியேதானமந்ததன்மையினர் சகசகிலசித்திபெற்றால்
நன்றியேசெய்வார்தொடலாம்காத்துச் காழுவலொப்பார்
ஒன்றியேயுள்ளத்தருவாயிருத்தவருவகையுண்டிவைப்பாரே.

அர்ப்பணம்—Dedication—To Ripe Souls thirsting for Realisation.

2. தில்லைவாழ்த்தணர்தம்மதேசிகனும் தாசன்பார்த்து
எல்லையிலா வானந்தடைம்பார்ப்பான் பாரினின்ற
தில்லைவரும்பக்தர்கள் பரிபக்குவர்பலருமய்யப் பரிவுகூர்ந்து
எல்லையிலாக்கருணைகிறைசிவகாமியம்மை ஏதமறவழங்குவென்றேவினோளே,

ஓம்நத்ஸத்.

சபமஸ்து.

ஓம் நமோ நம:

“அபிவாத்யே பரங்கவ விதஸ்ய ஸாவேதஸ த்ரிசுனாதிர ப்ரவராவித-அவதாதகோத்ர: நூபத் பார்தவ-சூத்ர: சதுர்வேதஸத்புருஷ: ஸத்தியாகந்த: சாந்தசர்மாநாமாஹமஸ்யம்போ.”

காயேவவாசாமஸேத்திரியர்வா புத்தியாத்மகாவா ப்ரக்ருதே: ஸ்வபாவாத், கரோமி யத்யத்ஸகலம்பரஸ்மை காராயணமேதி ஸைர்ப்பயாமி.—சிவசிவ-சிவசிவசிவ-.

“அஹமஸ்மி பரச்சாஸ்மி ப்ரஹ்மாஸ்மி ப்ரபவோஸ்யமியஹம். ஸர்வலோககுருச்சாஸ்மி சர்வலோகோஸ்மி ஸோஸ்யமியஹம். அஹமேவாஸ்மி வித்தோஸ்மி சுத்தோஸ்மி ப்ரமோஸ்யமியஹம். அஹமஸ்யம் ஸதாஸோஸ்யம் நித்தோஸ்யம் விமலோஸ்யமியஹம். விஜ்ஞானேஸ்மி விசேஷோஸ்மி ஸோமோஸ்யம் ஸதலோஸ்யமியஹம். . . . ஸர்வதாஸமரூபோஸ்மி சாத்தோஸ்யம் புருஷோத்தம: ஏவம்ஸ்வாநுபவோயஸ்ய ஸோஹமஸ்யமிஹம்சய: ய:ச்சுருணேதி ஸக்ருத்வாபி ப்ரஹ்மைவபவதிஸ்வயம்.” மைத்திரேயோபநிஷத்-3-வதுஅத்தியாயம்.

பராபரன் கோர்ட்டில் தாக்கலான புராதன வழக்குக்கு தீர்ப்பு.

சாத்திங்கிரோமணி - மாயாண்டிப் பிள்ளை நமக்குப் பின்வருமாறு எழுதுகிறார்:—

அத்தனூர் வந்தயீ இந்தத்தேதியில் ஆத்தமாதன் கொடுத்த பிரியதுபராபரன் கோர்ட்டில் விசாரணையாகி முடிவானதாக என் தயாரிடமிருந்து கடிதம் வந்துள்ளது. அதில் தீர்ப்பு சுருக்கமாயெழுதப்பட்டிருக்கிறது. அதில் கண்டபடி விடவேண்டியவைகளை விட்டுக்கொடுக்க வேண்டியவைகளைக் கொடுத்தால் நிறைவேற்றமனு அங்கீகரிக்கப்படும். இம்மி குறைத்தாலும் பிசகினாலும் அனுபவபாத்தியம் கிட்டாது. இதை உலகறிய உங்கள் பத்திரிகையில் பிரசுரித்து வாதி ஆத்தமாதனுக்கும் அவனைப்போலொத்தவர்களுக்கும் தெரிவிக்கக்கேட்டுக் கொள்கிறேன். திருவாதியிலுறையுமென் தாய் பின்வருமாறு எழுதியிருக்கிறார்:—

“குழந்தை சா - மா - க்கு நித்தானந்தமுண்டாருக. உன் கடிதமும் பேபரும் பார்த்தேன். பிரியதுக்குத் தீர்ப்பு சுருக்கமா யெழுதப்பட்டிருக்கிறது:—

பராபரன் கோர்ட்டில்

பரிஜட்ஜ் அகண்டானந்தலெக்சியதேசிகன் முன்னிலையில்.

தீர்ப்பின் சுருக்கம்:—“வாதி ஓர் கிலையாய் உரைப்பதாலும் வாதியின் சாக்கிகள் ஒரேசொல்லையுரைப்பதாலும் குணபூதியானது வாதியுடையதென்றே தீர்மானிக்கப்படுகிறது. ஆகிலும் வாதியின் காணி வாதியால் வெகுநாளாகப் கவனிக்கப்படாமலும், தனதல்லாததான உடல்பொருளாலியைத்தனதாகப் பாலித்து அடனிடத்தில் நிதானம் வைத்திருந்ததால் அக்குண குணமான தரிசு பிரதிவாதிகனால் அனுபவிக்கப்பட்டேவந்து விட்டது. அனுபவபாத்தியதைத் தீர்த்து, வாதியால் இதுவரை சேகரிக்கப்பட்ட புண்ணியபால சங்கல்பாதிகளை அறவேகொடுத்தால் பிரதிவாதி யொவ்வொருவரும் இருந்ததில் தீர்ப்பாயால் போவான். தனதல்லாததான உடல் பொருளாலியையும் பிரயாதிபதியாகிய ஸர்க்காருக்கு ஒப்பித்துவிடவேண்டுமென்று வாதிபுஷ்டம் தீர்ப்பு.

இந்தனூ இந்தம் இந்தத்தேதி,
திரு ஆதியில் பிரணவமுத்திரை
பாட்டுக்கொடுக்கப்பட்டது.

(ஒப்பம்) அகண்டானந்த லெக்சியதேசிகன்,

ஓம்.

பார்பரன்சொர்ட்டு பரிஜட்ஜ்.

கடப்பதற்கு ஸமுஸாரமென்னும் வண்டியைக் கொண்டு அகமுடையான் பெண்காதி நெய் னும் இரண்டு எருதுகள் இழுத்துச் செல்லுகின்றன, அவைகளிரண்டும் நேசத்துடனிருந்துச் சென்றால் சகமாய் ஊர் போய்ச்சேரும். அப்படிக்கின்றி ஒன்று தெற்கே போனால் ஒன்று வடக்கே சென்று ஒன்றை மற்றொன்று விரோதித்து இளைத்ததை பலத்தது முட்டி மோதி காயப்படுத்தி இரண்டும் உருண்டு புரண்டு அருகிலிருக்கும் சாக்கடையில் விழுமாதல் அதன் கதியென்ன? தன்னையும் நாசப்படுத்தி வண்டியையும் உடைத்து வண்டியிலிருக்கும் பதார்த்தங்களையும் சேதமாக்குமல்லவா? அதுபோலவே தான் சமுசாரம், அன்பொன்றில்லாததில் ஒன்றும் நடக்காது. ஓ வேதியேரே தருமத்தின் துப்பும் உமக்குத் தெரியவில்லை, உமக்கு வில்லதாரமாய்த் தெரிய வேண்டுமானால், மிதுலாபுரியில் தருமவியாதரென்னும் வேட ரொருவர் இருக்கின்றார். அவரிடம் சென்று வேண்டியதைத் தெரிந்து கொள்

ளலாமென்று சொல்லி தான் காக்கவைத்த தப்பித்தையும் பொறுக்கும்படி வேண்டிக் கொண்டான். இவைகளை யெல்லாம் அவ்வந்தனன் கேட்டு பிரமித்து நின்று நாம் வளத்தில் கொக்கை நீராக்கினதையும் அறிந்திருக்கிறோம் இவளல்லவோ பதிவிரதை யென்று மனதில் மதித்து அவளைப் பார்த்து 'அம்மணி! நான் அறியாமையினால் சொன்ன வார்த்தைகளைப் பொருத்தருளல் வேண்டுமென்று சொல்லி மிதிவாழும் நோக்கிச் சென்றார். அவ்வூரில் அப்பெண்மணி சொன்னதைப் போலவே ஒரு குளியான வேடனிருக்கக் கண்டு அவரிடம் உபதேசமாடைந்து தன்னை யனுப்பிய ஸ்திரீயின் பதிவிரதா தர்மத்தின் மகிமைமையப் புகழ்ந்து இவளைப்போல் விரதசீலிகள் யாரிருக்கிறார்களென்று மதித்து, ஊருக்கு வந்து நிற்குலத்துப் பெண்ணை விவாகம் செய்து கொண்டு தாய்நீந்தையர்களை உபசரித்து கிரகஸ்தாச்சிரம தர்மத்தை வழுவிலாமல் திறைவேற்றி வந்தார்.

INTERESTING TAMIL BOOKS.

BY PANDIT S. M. NATESA SASTRI, B. A., M. F. L. S.

DINADAYALU—As. 12.

SECOND EDITION.

Select Press Opinions.

The *Madras Mail*:—Will prove entertaining reading and a source of enlightenment to Hindu households in the Tamil country.

The *Hindu*:—We recommend the neat interesting volume to every one of our countrymen, women and children. The great charm of the book is, in the first place, its thoroughly bright and healthy tone, and in the second, the excellence of the dialogue, which brings out the characters capitally as dialogue ought to do.

The *Madras Standard*:—A wonderfully interesting and ripe piece of work written in a pleasant, clear and easy style.

The *Indian Review*:—We have no doubt that the book will be read with a great deal of interest by men and women alike.

THE REJUVENATION OF KOMALM—As. 12.

Select Press Opinions.

The *Madras Mail*:—A Farcical romance of 14 lively-written and thoroughly amusing chapters. The story which is of absorbing interest, is a pleasant one, charmingly told and bristles with poetic sentiments and epigrammatic expressions, wonderfully fresh description and good dialogue, the tone of the romance being high. Popular the novel is sure to be and that not undeservedly, for there is not a single dull page in the 170 which comprise the book.

The *Hindu*:—We unhesitatingly recommend this charming book to our Tamil readers. The novel, which is undeniably interesting, abounds in quaint humour, in beautiful little, tender passages, and in exquisite bits of description. Nobody who once begins it will lay it down until the end has been reached.

The *Arya*:—Old men and women generally have a desire to enjoy the pleasures of youth once more if that were possible. To such this novel points out the evils of trying to realise such a desire. The two books are valuable additions to the Tamil literature and ought to command a large sale.

THE TWO ORPHANS—Re. 1-4.

Select Press Opinions.

The *Madras Mail*:—It is a clever story written in a talking style, and in construction of plot it is far and way the best of the stories that have appeared from the author's facile pen.

The *Hindu*:—This novel exhibits all the writer's well-known characteristics and in full worthy of his reputation. There is plenty of incident and the interest of the reader is sustained throughout the 420 pages which go to make up the volume; but it is of course in the portraiture of the characters that the Pandit's best quality is displayed, while the whole tone is refreshingly pure and natural.

The *Mother-in-law in Council*—As. 8.

G. A. NATESAN & Co., Esplanade, Madras.

“ANANDA MISSION”

For the Propagation of Truth and Knowledge.

As the Way to Health, Happiness and Life, Through Self-Help, Self-Control and Self-Culture.

“EKAM SATYAM BRAHMA.”—SRUTIVAK.

“Seek Truth wherever you can find it,”
“But Make your Choice and Stick to it”
till you reach the end.

“Truth is hard Finding”! Yes, “Uncompromising too”
when whole; Yet Try! “Awake, Arise and Stop
not till you reach the Goal.”—Sruti.

“And Ye shall Know the Truth and the Truth
shall make you Free”—Christ.

All persons who love Truth for its own sake and are willing
to show good-will towards All, regardless of race, creed, religion,
caste or color, will be eligible to become members, helpers or
sympathisers of the Mission as it may suit their intelligence,
development and selfish state.

Sincerity in thought, word and deed, an essential and
unfailing condition to be scrupulously fulfilled by all.

Satyameva Jayati.

Hail! Ananda Natesa!

Sri Akhandananda Satguruva Namaha.

Terms of Subscription to the ‘Viveka Chintamani.’

Thick Paper Edition for Patrons, Reading
Rooms, School and Circulating Libraries, &c.

Minimum Subscription Rs. 5 per annum.

Single Copy 7½ As.; Back Nos. 9 As. each.

English & Foreign Subscription 7s. 6d. net per annum.

Thin Paper Edition for the People.

Subscrn. Price: Yearly Rs. 4; Half-yearly Rs. 2-2.

Single copy, current No. 5½ As.; Back Nos. 5 As. Each.

English & Foreign Subscription 5s 6d. net per annum.

If strictly Prepaid at the commencement of the
term, (i.e., in May of each year) 8 As. discount, off the
annual rate, and 4 As. off the half-yearly rate.

Subscriptions entered to begin with only April or May of each year.
Enrolled Subscribers may not withdraw except at the end of the year.

☞ To regular annual subscribers, 2 months
grace is allowed for the prepayment of subscrip-
tion, and in the case of regular half-yearly
subscribers 3 weeks’ time, within which all
subscriptions should be paid to entitle them to
the discounts allowed.

Subscriptions cannot be closed in the middle of a
Volume, though regular subscribers may elect to
pay their subscriptions in half-yearly instalments.
All notices for discontinuance are to be given in
the beginning of the new year, i. e., in April or
May; for otherwise one should have to pay for
the whole of the current volume. Outstanding
subscriptions are often realised by V. P. P. to
prevent accumulation of arrears.

In all business correspondence, Subscribers
are requested to quote their register number
found on the wrapper, as it would
ensure prompt attention and avoid vexa-
tious delay and needless correspondence.

The MADRAS MAIL of 20th Oct. says:—

THE “VIVEKA CHINTAMANI.”

“This high-class Tamil periodical entered
upon the twelfth year of its existence a few
months ago, and it has done much good work
during this period to deserve the support of the
Indian community. Mr. C. V. Swaminatha Iyer,
its editor, has through his unaided exertions,
brought the magazine to a high degree of literary
merit. During the last year he has made reli-
gious philosophy a special feature of the journal
and has contributed to its pages devotional
writings particularly interesting to Hindu ladies.
He is about to issue a collection of philosophic
poems in easy Tamil, popularising the teachings
of the Advaita school.”

The *Hindu* (Nov. 5.) remarks: “The Journal
aims at supplying the crying need in the present
one-sided secular education, by emphasizing the
spiritual side of man’s growth and stimulating
enquiry and thought in that line on principles
which are of universal application.”

விவேகசிந்தாமணி சந்தர்விவரம்.

தளமான காக்கிப்பதிப்பு:—அத்தியக்ஷர்கள், ரீ
டிபுரூம்கள், புத்தக்காலிகள் முதலான ஸ்தாபனங்க
ளுக்கு உபயோகமானது. ரூ. 5 வருஷ சந்தா குறை
ந்தது ரூ. 5. தனிப்பிரதி 7½ அணு. பழைய பிரதி
8 அணு.

லேசான காக்கிப்பதிப்பு:—சாதாரணமாக எல்லா
ஆண்டுகளுக்கும் உபயோகமானது.

வருஷச்சந்தா ரூ. 4. 6-மாசத்துக்கு ரூ. 2-2.

தனிப்பிரதி 5½ அணு. பழைய பிரதி 6 அணு.

வருஷாம்பந்திலே (அதாவது மேமாசத்தில்) த
வருமல் கட்டினால் வருஷச்சந்தாவில் 8 அணுவும், 6-
மாச சந்தாவில் 4 அணுவும் தள்ளிக்கொடுக்கப்படும்.
ஏப்பிரல் அல்லது மேமாதம் துவங்கியே சந்தாக்க
ணக்கு வைக்கப்படும். ரிஜிஸ்தரான சந்தா தாரர்கள்
வருஷமுடியிலின்றி மற்றப்படி சந்தாவை ரிஜிஸ்தரில்
கட்டாது.

வருஷக்கணக்காக ஒழுங்காய்ச் சந்தாசெலுத்
திவருகிறவர்களுக்கு இரண்டு மாசத்தவனையும், 6-
மாசக்கணக்காக ஒழுங்காய்ச் சந்தா செலுத்திவருகிற
வர்களுக்கு மூன்று வாரத்தவனையும் கொடுக்கப்பட
ும். அதற்குள் சந்தாவை முன்பணமாகச் செலுத்
துகிறவர்களுக்கே மேற்கண்ட தள்ளுபடி செய்து
கொடுக்கப்படும்.

பத்திரிகையை வருஷமத்தியில் நிறுத்தக்கூடாது.
நிறுத்தவிரும்புகிறவர்கள் வருஷாம்பந்தில் ஜோட்
லைய கொடுக்கவேண்டும்; அப்படிக்கின்றி மத்தியில்
நிறுத்தினால் அத்தவருஷ முழுவதற்குமுள்ள சந்தா
வைச் செலுத்திவிடவேண்டும். சந்தாபாக்கிகள் V.
P. P. மூலமாக வசூலிக்கப்படும்.

கைப்பாக்காளர்கள் அபிசந்தக் கடிதமெழுதும்
போதெல்லாம் அவர்கள் ரிஜிஸ்தர் நம்பரைக் குறிப்பி
ட்டு எழுதவேண்டும். அப்படிச்செய்வதால் அவர்கள்
எழுதும் கடிதம் உடனே கவனிக்கப்படவுமன்றி
அதிக தாமதத்தக்கும் வீண் கடிதப்போக்கு வாங்கு
மிடமிராது.